

para-articles

Ventura

~

Volem anar
al Tibidabo

Cristina Clemente

comanegra
Institut del Teatre

Ventura

Volem anar al Tibidabo

pp
ra ma-ticles

Dramatúrgia contemporània

Primera edició: novembre del 2017

© del pròleg: Sergi Belbel

© de *Ventura*: Cristina Clemente

© de *Volem anar al Tibidabo*: Cristina Clemente

© d'aquesta edició: Editorial Comanegra / Institut del Teatre, 2017

Editorial Comanegra
Consell de Cent, 159
08015 Barcelona
www.comanegra.com

Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona
Direcció general: Magda Puyo
Plaça de Margarida Xirgu, s/n
08004 Barcelona
www.institutdelteatre.cat

Direcció de la col·lecció: Carles Batlle, Marina Laboreo
Disseny de col·lecció: Maria Mestre
Disseny de cobertes: Virgínia Pol
Maquetació: aQuatinta
Correcció: Núria Puyuelo
Impressió: BookPrint Digital

ISBN (Comanegra): 978-84-17188-16-0

ISBN (Diputació de Barcelona): 978-84-9803-812-5

Dipòsit legal: B 24120-2017

Llibre local = Lector compromès

Aquest és un llibre publicat amb el segell **Llibre local**, que garanteix que el 100% de la seva elaboració –des del disseny fins a la impressió– s'ha dut a terme per professionals i empreses del nostre país. Amb la seva compra has contribuït a crear llocs de treball dignes al teu entorn, a assegurar que cap impost no fugi a l'estranger i a minimitzar el seu impacte ambiental, entre altres beneficis.

Visita llibrelocal.cat per conèixer millor aquesta iniciativa.

Queden rigorosament prohibides i es sotmetran a les sancions establertes per la llei: la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, inclosos els mitjans reprogràfics i informàtics, així com la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec públic sense autorització de l'Editorial Comanegra. Adreceu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) si us cal fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

Ventura

Volem anar al Tibidabo

Cristina Clemente

Pròleg de Sergi Belbel

Diputació
Barcelona | Institut del Teatre

comanegra

Índex

La grandesa de les petites coses	
Sergi Belbel	9
Ventura	17
Volem anar al Tibidabo	87

La grandesa de les petites coses

Sergi Belbel

Esteu a punt de llegir les que podem considerar la *primera* i l'*última* de les obres teatrals escrites per una gran dramaturga catalana, encara ben jove: Cristina Clemente. El fet que m'hi lliguin poderosos llaços d'amistat i de relació professional i personal m'impedeix de ser completament objectiu quan en parlo. Per tant, permeteu-me continuar des de la subjectivitat, des del sentiment d'amistat i des de l'admiració sincera i profunda que sento per ella com a persona i com a creadora.

Cristina Clemente pertany a una generació de nous dramaturgs del teatre català que deixen enrere el segle xx i que, per tant, són els primers representants *directes* del teatre del segle xxi. Formats entre els seminaris de la Sala Beckett de Barcelona (especialment els impartits a principis de segle pel dramaturg argentí Javier Daulte, del qual tant la Cristina com la majoria de companys seus admeten haver rebut l'impacte i la influència directa) i el departament de Dramatúrgia i Direcció de l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona, formen part d'aquesta generació Jordi Casanovas, Marta Buchaca, Carles Mallol, Guillem Clua,

Pere Riera i Josep Maria Miró, entre d'altres. Tanmateix, cadascun d'ells té una personalitat diferenciada i tots ells treballen en direccions i amb materials lleugerament diferents. Mentre Josep Maria Miró es decanta per una dramaturgia clarament deutora del que Carles Batlle va anomenar la «poètica de la substracció», amb el teatre de Lluïsa Cunillé com a màxima representant —tot i tractant sempre temes polèmics i amb càrrega social—, Clua opta per una vessant visiblement més compromesa, políticament i socialment, tot seguint models anglosaxons (Kushner, com a principal referent), Riera porta la seva mirada cap endins de la societat catalana i s'erigeix gairebé en seguidor directe del teatre de Josep Maria Benet i Jornet (autor que tots ells respecten), i tant Casanovas com Clemente i Buchaca parteixen més dels jocs amb la quotidianitat (un entorn al màxim de realista i referencial possible es veu pertorbat per un element distorsionador) i del treball amb els «gèneres» (terror, *thriller*, ciència-ficció, etc., molt més propis del cinema, del còmic i de la televisió) que proposa Daulte.

Pel que fa a Cristina Clemente, més específicament, i havent-ne llegit totes les seves obres —em penso—, cal destacar dos aspectes fonamentals de la seva escriptura, de l'essència de la seva dramaturgia, i que plantegen una *tensió*: allò *petit* vs. allò *gran*.

En primer lloc, la proximitat. Tant les situacions com les temàtiques i les relacions entre personatges acostumen a desenvolupar-se en entorns que ens són plenament recognoscibles, sobretot el de la família (*Volem anar al Tibidabo* i *Consell familiar*, encara que també *Vimbodí vs. Praga* i, per descomptat,

Ventura), però també l'amistat (*La gran nit de Lurdes G.*, *Nit de ràdio 2.0*) i la relació de parella (*La nostra Champions particular*). Els seus personatges són directament extrets de la realitat més immediata: tenen noms i cognoms reals (*La millor obra del teatre català*), pertanyen a barris i carrers molt concrets, col·lectivitats dedicades a engalanar carrers (*Vimbodí vs. Praga*); són gent senzilla amb aspiracions i objectius moltes vegades nobles: millorar les seves vides, fer el bé als altres, alliberar tensions (*Zèppelin*) i el principal impediment o motiu de conflicte és no tant la malícia o la perversitat dels antagonistes com l'arbitrarietat de certes regles establertes, socials, que xoquen contra els seus bons propòsits. Ara bé, un cop llegida o acabada la representació de les seves obres, ens adonem que tant les situacions quotidianes que presenta com la immediatesa dels personatges no s'obliden, perduren en la nostra memòria perquè els seus retrats de les «petites coses» van molt més enllà de l'exposició d'una simple anècdota, sota l'aparença lleugera de la comicitat. Rere tots i cadascun dels seus plantejaments dramàtics, hi ha grans reflexions i debats de caire social, existencial i fins i tot polític: què fem amb els nostres malalts; com hem de conviure amb el dolor d'una pèrdua imminent; la precarietat laboral de la joventut, la família com a cèl·lula política, per tant, com a primer espai on les lluites de poder són a l'ordre del dia; la injustícia, l'abús de la tirania, el pas inexorable del temps com a deformador i causant de la desgràcia, etcètera.

Per tant, si en un primer moment podem parlar de *proximitat*, i d'aparença de lleugeresa, en un segon moment hem de parlar de *transcendència* i de *profunditat* per l'ambició (que la dramatur-

ga sembla voler *ocultar* deliberadament) d'una teatralitat absolutament compromesa amb la seva societat i amb el temps que li ha tocat viure. Les seves obres són, doncs, «petites» situacions que amaguen «grans» reflexions sobre aquest segle XXI ple de soroll i de fúria i del qual la dramaturga vol mostrar la podridura, denunciar-ne i condemnar-ne la injustícia.

Cristina Clemente retrata com ningú la grandesa oculta rere les coses petites. En una de les seves obres, *Vimbodí vs. Praga*, un dels personatges es deixa *literalment* la vida en l'engalanament d'un carrer durant la festa major... No hi pot haver gesta més prosaica, més inútil i, al mateix temps, més heroica. La tècnica que el gran dramaturg David Mamet explora en les seves principals obres, la de la *metonímia* («la part pel tot»), sembla també constituir el principal tret estilístic de la dramaturgia de Clemente.

Anem a les dues peces que ens ocupen.

Quan vaig veure, a l'escenari del Versus Teatre l'any 2009, si la memòria no em falla, *Volem anar al Tibidabo*, vaig rebre un d'aquells impactes que només et succeeixen cada nou o deu anys: em va semblar assistir al naixement d'una autora, d'una gran autora. I d'una gran autora... *d'aquí*. Nostra. La qual cosa era un gran motiu de goig perquè assegurava, almenys per uns quants anys més, aquest fenomen de la *nova dramaturgia catalana* que havia començat a esclatar amb força als anys noranta del segle XX i que, miraculosament, continuava donant fruits entrat el segle XXI.

Fins aleshores la Cristina havia estat primer alumna meva i més endavant ajudant de direcció. Després de presentar un taller molt exitós escrit i dirigit conjuntament amb Josep Maria Miró (*La gran nit de Lurdes G.*), i d'haver escrit una esplèndida radiografia del futbol —més ben dit: dels que hi van— a la inèdita *Zèppelin, Volem anar al Tibidabo* era el primer text que estrenava «en solitari» en un escenari professional, la seva carta de presentació.

Dues germanes exposen a l'espectador, de manera directa, interpel·lant-lo, la malaltia de la mare i recorren a una amiga per tal de cuidar-la i amagar la terrible malaltia a ulls de tot-hom. Un tema cru, delicat, fins i tot tràgic com és l'Alzheimer era tractat per la Cristina de manera àgil, còmica, tendra, sense caure mai ni en el sensacionalisme ni en la irreverència, vorejant sempre el «políticament correcte» però mostrant la humanitat i certa «grandesa» en els personatges, sempre a partir de la «petita» història. La intranscendència i la simplicitat amb què, en aparença, són dibuixats els personatges no aconsegueix d'amagar que el propòsit de totes tres noies té un aire d'heroïcitat absoluta: suprimir el dolor dels éssers estimats. L'obra és finalment un cant d'amor sincer i commovedor d'unes filles als seus pares. I, com que tots en som, de fills, i alguns, de pares, a tots ens commou.

Ventura és, fins al moment, la darrera obra escrita i estrenada de l'autora. Vosaltres la llegireu en l'ordre original en què va ser escrita. En la peculiar i interessant posada en escena de Víctor Muñoz, l'obra es representa en un espai *real*, no teatral,

un *pis* on viuen els protagonistes, però (segons una proposta de l'autora que va convèncer el director) en ordre *invers* a com va ser concebuda. Els espectadors comencen veient l'última escena i acaben veient-ne la primera. No serà el vostre cas, lectors de l'obra.

El mecanisme dramaturgic que ens proposa la Cristina té a veure amb el tema sempre inquietant i evocador de les «bifurcacions de vida», o aquells camins de l'existència que, a partir d'un fet, se separen en dues possibles «rutes vitals». La gràcia d'aquesta esplèndida obra (que, segons el meu parer, caldria representar en una altra posada en escena tal com va ser escrita originalment, és a dir, «del dret») rau en el fet que el que inicialment sembla el camí tràgic esdevé, finalment, el més plàcid i feliç dels camins. Els cops durs i cruels que a vegades ens dóna la vida poden desembocar, paradoxalment, en situacions reconfortants i, a la inversa, les situacions de seguretat i de confort poden conduir al dolor absurd i a la desesperança.

L'escriptura de Cristina Clemente és d'una intel·ligència i d'una sensibilitat enlluernadores. És molt difícil trobar obres directes, senzilles, que arribin al mateix temps al cor i al cap de l'espectador, estructurades sobre temes tan freqüents i recognoscibles com la família, la malaltia, el dolor, el pas del temps, però articulades sàviament amb una mirada nova, aparentment lleugera, però en realitat profunda, transcendent. Els personatges que les protagonitzen són insòlitàment «normals», són pobres de butxaca però rics d'ànima i, al cap i a la fi, acaben essent

absolutament complexos perquè ens fan riure i ens fan plorar, conjuguen gairebé sense solució de continuïtat la comèdia, el drama i fins i tot la tragèdia més elevada i punyent de l'existència humana.

Ventura

Nota

Aquesta obra està escrita per ser representada només per un actor i una actriu. Per altra banda, l'obra pot ser representada en l'ordre proposat o bé en el sentit invers, començant per l'última escena i acabant per la primera.

1. Maria, vuitanta anys

La MARIA està estirada al llit. Té vuitanta anys. Al seu costat, l'ÈRIC, de quaranta anys.

MARIA: Qui ets?

ÈRIC: Sóc l'Èric.

MARIA: I com collons has entrat?

ÈRIC: La porta era oberta.

MARIA: Aquesta Graciela sempre fot el mateix.

Silenci.

ÈRIC: Hola.

MARIA: Hola.

La MARIA somriu.

ÈRIC: No sé què dir.

MARIA: Ves qui sap el que s'ha de dir en aquestes circumstàncies. Mira que avui en dia foten manuals de qualse-

vol cosa, però no crec que precisament d'això en trobéssim cap.

L'ÈRIC riu.

MARIA: Ja hem trencat el gel, ja estàs més relaxat.

L'ÈRIC somriu.

ÈRIC: Com està?

MARIA: No, nano, no. Parla'm de tu, per favor. Si tu no em parles de tu, qui ho farà?

ÈRIC: Com estàs? Millor?

MARIA: Ja ho veus...

ÈRIC: Què té? Què tens?

MARIA: Vuitanta anys, però encara aguanto. Poca cosa podem fer ja, ens trobem tard.

ÈRIC: Estàs bé.

MARIA: Estic fatal. Tinc el maluc trencat, la tensió alta, sucre i mil cosetes més, vaja, que puc marxar a l'altre barri en quinze dies.

ÈRIC: Però també poden ser deu anys.

MARIA: Què? Sordejo una mica.

ÈRIC: Dic que poden ser quinze dies o poden ser deu anys.

MARIA: Encara que ho fossin, estic en un estat lamentable i no crec que sigui gaire agradable fer coses amb mi. A més, sóc una vella amargada, la gent del poble ho diu. Ho he sentit diverses vegades, la gent pensa que, si ets gran, ets sorda i justament sentir sento molt bé. Quan em convé. Tot i que els dono la raó, ja no sóc el que era. Has parlat amb la teva germana?

ÈRIC: Sí.

MARIA: No ha volgut venir.

ÈRIC: Avui no, però m'ha dit que el proper dia vindrà.

MARIA: Digue-li que sóc encantadora i que no mossego, a veure si la convences.

ÈRIC: Tens ganes de posar-li cara?

MARIA: Curiositat, com a mínim.

ÈRIC: L'hi diré.

MARIA: Calla, encara m'ajudaràs. Ara que ets aquí, passa'm la *cunya*.

ÈRIC: La què?

MARIA: La *cunya*. La... pixadera. Tinc ganes de pixar.

ÈRIC: I ara?

MARIA: Cony, ajuda'm a posar-me-la. Aixeca el llençol, aquí a sota. Sense manies. Perfecte. Oh, que bé... Explica'm què fas a la vida. Em vas dir que tenies dos nens.

ÈRIC: Sí.

MARIA: Són bessons?

ÈRIC: No.

MARIA: A la nostra família, hi ha tradició de bessons. Jo també tenia un germà bessó.

ÈRIC: Curiós. Els nostres fills no són bessons, són adoptats.

MARIA: No en podeu tenir?

ÈRIC: Ens costava i a mi em feia gràcia que fossin adoptats.

MARIA: I això?

ÈRIC: Jo també ho sóc.

MARIA: Ah. (*Pausa.*) Clar.

ÈRIC: No era un retret, eh?

MARIA: Una mica sí que ho era, sóc llarga, sóc molt llarga. De què treballes?

ÈRIC: Enginyer.

MARIA: Collons. I la teva dona... com es diu?

ÈRIC: Alba.

MARIA: I l'Alba què fa?

ÈRIC: És pediatra.

MARIA: Teniu calés.

ÈRIC: Normal.

MARIA: Teniu feina?

ÈRIC: Sí, sí.

MARIA: Doncs teniu quartos, encara que no ho vulguis reconèixer.

ÈRIC: No tenim bons sous i tenim dos fills. I, a més, els pares de l'Alba depenen de nosaltres.

MARIA: Relaxa't. No tinc previst demanar-te diners. N'havia necessitat molts, però ara no em calen. Estar estirada en un llit només té un avantatge: és força econòmic. T'assembles al teu pare.

ÈRIC: On és ell?

MARIA: No en tinc ni idea. Potser mort o potser a la Xina, no el veig des del dia que va depositar el seu líquid fastigós dintre meu.

ÈRIC: Va ser cosa d'una nit.

MARIA: Una tarda, concretament. Trobes que ens assemblem, tu i jo?

ÈRIC: No ho sé. Podem mirar fotos de quan eres jove.

MARIA: T'assembles al teu pare. Espero que només sigui per fora.

ÈRIC: La Gisela té els ulls com tu.

MARIA: Oi que bé, aleshores té uns ulls espectaculars.

ÈRIC: També té l'autoestima molt alta.

MARIA: Sí! Ara m'has agradat! L'humor aquest és meu! Jo també el tinc!

ÈRIC: Tens més fills?

MARIA: No. Per què?

ÈRIC: Per saber si tinc més germans.

MARIA: Ai, clar... No, no en tens més, t'hauria agradat?

ÈRIC: Sí.

MARIA: Em sap greu, però no. Si ho hagués pensat després de tenir-vos, hauria pogut tenir-ne més i escampar-los pel món, per fer-vos ara una sorpresa.

L'ÈRICriu.

MARIA: Sí, sí, sí... Tens la *xispa* que tinc jo, ho veig. Som gent llesta, viva...

L'ÈRICriu també. Li fa gràcia la dona.

ÈRIC: I...

L'ÈRICcalla.

MARIA: I què?

ÈRIC: Maria, necessito fer-te la pregunta.

MARIA: Per què ho vaig fer.

ÈRIC: Sí.

Pausa.

MARIA: Perquè estava segura que estaria millor amb algú altre que amb mi.

ÈRIC: D'això no podies estar-ne segura. Una mare és una mare.

MARIA: Aquesta frase és la perfecta introducció a la meva pregunta. Jo també te'n vull fer una.

ÈRIC: Quina és?

MARIA: No la saps?

ÈRIC: No.

MARIA: Tu no has pensat tant en mi com jo en tu.

ÈRIC: Jo t'he vingut a buscar.

MARIA: Jo no creia que tingués el dret a fer-ho.

ÈRIC: Ho podríem discutir.

MARIA: No és discutible això, els sentiments dels altres no es poden discutir. Tu pots pensar diferent, però el que jo creia tu no m'ho pots discutir, xato.

ÈRIC: No em digui xato.

MARIA: No em parlis de vostè.

ÈRIC: Ni tu em parlis amb excessiva confiança. Encara no.

MARIA: M'agrades molt.

ÈRIC: No ho vas intentar mai?

MARIA: El què?

ÈRIC: Trobar-nos.

MARIA: No. Puc fer la meva pregunta?

ÈRIC: Endavant.

MARIA: Què tal són els teus pares?

ÈRIC: Vam tenir molta sort.

MARIA: Doncs sí, això d'una mare és una mare feia mala pinta.

ÈRIC: Moltes vegades he pensat com hauria estat la vida amb tu.

MARIA: Una bona meeeerda!

L'ÈRIC riu.

MARIA: Podria parlar amb ella?

ÈRIC: Amb qui?

MARIA: Amb la teva mare.

ÈRIC: No, això sí que no, ella no sap que sóc aquí i no li agradaria.

MARIA: Només vull donar-li les gràcies.

ÈRIC: No li has de donar les gràcies de res, ella no t'ha fet cap favor ni ha fet cap obra de caritat, ella només m'ha fet de mare.

MARIA: Està molt bé que la protegeixis, senyal que l'estimes. Només tinc un retret per ella.

ÈRIC: Quin?

MARIA: Èric i Gisela??? No va trobar uns noms millors? Mira que hi ha noms pel món. Èric i Gisela... són horribles.

ÈRIC: Quin m'hauries posat tu?

MARIA: Qualsevol, menys aquest. Jordi, Joan, Miquel, Marc, Oriol... Però Èric!?

ÈRIC: Tu m'hauries posat un altre nom i jo hauria viscut en aquest poble, on mana la CUP, m'agrada molt la CUP. Els has votat, tu?

MARIA: No. No m'agraden gens. Jo voto compromís.

ÈRIC: M'hauria agradat com hauria estat la meva vida si hagués viscut aquí.

MARIA: No ho sabrem mai. A la vida toca decidir moltes vegades i no sabem on ens porten les decisions. Tu has decidit venir aquí i això té unes conseqüències. Jo vaig decidir el que vaig decidir i en va tenir unes altres. No sé què hauria

estat millor. Però sí que sé que, per primera vegada en vuitanta anys, tinc ganes de viure. Podries haver vingut fa deu anys, però què hi farem. A partir d'ara, em prendré tota la medicació, faré tots els possibles per aguantar amb el màxim de dignitat i així poder conèixe't.

ÈRIC: Has d'aguantar com sigui!

La MARIA somriu.

MARIA: Vols sopar amb mi? Podem demanar menjar fet a Can Sergi, és molt bo.

ÈRIC: Tinc tota la vesprada per a tu. El dia que conec la meva mare, no s'esqueia posar més activitats a l'agenda.

La MARIA somriu, feliç.

MARIA: Fa més de quinze anys que no menjo amb ningú. I avui ho faré amb el meu fill. La vida comença avui.

2. Teresa, vuitanta anys

TÈRESA (*cridant*): Que no, que no em dóna la gana, *no way!*

VENTURA: Teresa, t'ho has de prendre, ho saps millor que ningú.

TÈRESA: Em fa mal de panxa, quan m'ho prenc. Hi ha pacients que no pàim bé aquesta medicació.

VENTURA: Al final hauré de trucar a aquella dona perquè vingui a buscar-te.

TÈRESA: Pobre de tu.

VENTURA: És que no em fas cas, Teresa! És que jo no puc carregar amb aquesta responsabilitat, és que si et passa alguna cosa me'n sentiré responsable!

TÈRESA: Ventura, si em passa alguna cosa, té una explicació lògica! Tinc vuitanta anys! Ara té més sentit que em passi alguna cosa que no pas que estigui bé, *for God's sake!* És que algun dia hauré de morir!

VENTURA: Pots viure deu anys més, o quinze o vint!

TÈRESA: I per què? Per fer nosa a la meva filla?

VENTURA: No li fas nosa.

TÈRESA: Ve un cop cada quinze dies per obligació. La nena ja no vol ni pujar. S'està aquí, dina i tota la tarda amb el mòbil

i mirant l'hora. A les cinc en punt fot el camp, com si ja hagués fitxat.

VENTURA: T'estima molt.

TERESA: Però li faig nosa i ho entenc. Què li apporto, jo?

VENTURA: Tu ets una persona sàvia.

TERESA: Tota la meva saviesa ja li he transmès, és que a aquestes alçades ja li he dit tot el que li podia dir.

VENTURA: Ella va canviant i va passant experiències noves. Et necessita.

TERESA: Ja no comparteix res amb mi. Tant que havíem xerrat i ara ja no hi confia. Quan té problemes, parla amb la seva filla.

VENTURA: Pren-te la pastilla.

TERESA: No ho faré, Ventura.

VENTURA: Tens la tensió molt alta. I el sucre.

TERESA: I sé perfectament tot el que em pot passar, ok? Un aneurisma, una aturada cardíaca... O pitjor: la degradació i prou. Vull marxar d'aquest món amb un pèl de dignitat.

VENTURA: Quina barbaritat estàs dient?

TERESA: M'he cansat de viure, Ventura. I sé que tu em pots ajudar.

VENTURA: Estàs desvariejant.

TERESA: Estic parlant més lúcida del que ho he fet mai. He viscut, he sigut feliç, he patit molt també, però la vida ja no em pertany.

VENTURA: Jo no t'ajudaré a fer això, Teresa.

TERESA: Només necessito que em vagis a comprar aquelles pastilles.

VENTURA: Sense recepta no me les vendran.

TERESA: Jo encara puc fer receptes.

VENTURA: Ara tot és informàtic.

TERESA: Tu encara les deus tenir a casa. Són les que prenies per allò del cor. Porten un component que es diu...

VENTURA: Les vaig llençar.

TERESA: Si no em vols ajudar, ho hauré de fer sola i serà més dolorós per a mi.

VENTURA: No em facis això, em faràs estar les vint-i-quatre hores del dia vigilant-te?

TERESA: Ventura, per favor, deixa de pensar en termes pràctics i obre la teva ment. Sempre he pensat que tu i jo érem capaços de veure el món més enllà d'on el veuen la resta de la gent. El nostre pare ens va educar d'una manera diferent, tenim una altra mirada del món. No ho has pensat sempre?

VENTURA: No. Som com els altres. Com a mínim, jo.

TERESA: Sí que ho ets i sé que em pots entendre. M'he cansat. Això ja no és vida. Quan corriem per aquí, quan érem joves, quan vaig tenir els nanos, fins i tot amb els primers néts... vivia! Però ara ja no.

VENTURA: Jo no ho veig tan negre com tu.

TERESA: Perquè tu ets d'una altra manera.

VENTURA: Vols venir a cuidar amb mi l'hort? Si veiessis com tinc les pebroteres... I hi he plantat melons, ningú no donava ni un duro pels meus melons i s'estan fent.

TERESA: Faig dues passes i em canso.

VENTURA: Necessites uns antidepressius.

TERESA: Ara ets metge, tu?

VENTURA: T'has passat tota la vida dient que jo me'ls havia de prendre.

TERESA: Tenies tota una vida per endavant. Jo ara no els necessito, no vull unes pastilles que em facin veure de color rosa el que és de color negre.

VENTURA: No em pots carregar això per a tota la vida.

TERESA: Quina vida? Si ens queden quatre dies!

VENTURA: Podem viure deu anys més. Fins als noranta. Per què no?

TERESA: Quina mandra. Tu dóna'm aquelles pastilles que preniessis i la resta ho faré jo.

VENTURA: Estàs boja.

TERESA: Tu saps que no. Me les portaràs demà. I així tu també tindràs més temps lliure per fer el que tu vulguis.

VENTURA: No, això sí que no m'ho diguis. Si em dius que ho fas per mi, no te les portaré.

TERESA: Ho faig per mi. Perquè ho vaig ser tot i ja no sóc res i, a sobre, estic cansada. Per favor, Ventura. Mai t'he demanat res tan seriosament com ho estic fent ara.

VENTURA: I jo? Què se suposa que he de fer jo sense tu?

TERESA: Tu tens el teu hort i les teves partides de dòmino.

VENTURA: Per això mateix, tant una cosa com l'altra les pots fer amb mi.

TERESA: No em puc ni moure.

VENTURA: No em deixis sol, Teresa.

TERESA: No, Ventura, no m'ho demanis. No em facis viure a contracor.

En VENTURA rumia uns segons.

TERESA: Me les portaràs demà?

VENTURA: Però avui sopem tots dos junts per última vegada.

TERESA: Si vols podem demanar menjar a Can Sergi. Sempre has dit que fa molt bona pinta i no n'hem demanat mai.

VENTURA: No. Vull fer-te el sopar, com t'he fet cada dia els últims quinze anys.

TERESA: Com vulguis.

3. Maria, seixanta-cinc anys

La MARIA està sola a casa, davant d'un ordinador. Tecleja diverses coses. No se'n surt. Agafa una targeta i marca un número de telèfon al seu fix.

MARIA: Hola, sóc la Maria Pagans, els vaig comprar un ordinador fa uns dies, no sé si se'n recorden. (...) Voldria saber com ho puc fer per trobar a l'ordinador la pàgina de pares i fills que es busquen. No és per a mi, eh? És que tinc un amic que busca el seu fill. (...) A l'ordinador. (...) I què, que això sigui una botiga? Vostès no poden dir-me com es fa? (...) Jo no sé si té això d'internet, espero que sí, me'l van vendre vostès i em van dir que estava molt bé. (...) Vaig comprar-los l'ordinador, només vull que m'expliquin això. (...) Tan llarg és? I si vinc a la botiga? (...) No, clar! Ara tot són pegues, quan vaig venir a comprar-lo tot eren facilitats! (...) On puc trucar aleshores? (...) Només digui'm quins botons he de teclejar, ja pagaré alguna cosa, si cal. (...) Gràcies, molt amable, maco.

La MARIA penja el telèfon amb mala llet.

MARIA: Gitanos.

La MARIA marca un altre número. De sobte, piquen a la porta. La MARIA va a obrir, és en VENTURA, amb cadira de rodes.

MARIA: Què hi fas aquí?

VENTURA: He vingut a veure't, Maria.

MARIA: Ja te'n pots anar.

VENTURA: No siguis així, no m'hi estaré gaire estona.

En VENTURA mira la casa.

VENTURA: Quants records aquesta casa.

MARIA: Bons?

VENTURA: De tot.

MARIA: Vés-te'n, per favor.

VENTURA: La meva dona m'està esperant a baix. Hem quedat amb uns amics que tenen una casa a Madremanya. No podia passar per davant de casa teva i no dir-te res.

MARIA: Fa vint anys que no em dius res.

VENTURA: T'he trucat moltes vegades i no agafes el telèfon.

MARIA: No sabia que t'havies casat.

VENTURA: Sí. Era la infermera de la residència. Allà ens vam conèixer. Tu com estàs?

MARIA: Normal.

VENTURA: Ja no beus?

MARIA: Això és tot el que has de preguntar-me, després de vint anys?

VENTURA: És un indicador de si estàs bé o no.

MARIA: Si t'has de guiar per això,estic molt bé. Fa anys que no provo l'alcohol.

VENTURA: I què fas?

MARIA: Passo el temps.

VENTURA: Em van dir que t'havies quedat el *colmado*.

MARIA: L'he traspasat fa poc. Quan van posar el supermercat, ja no venia gairebé ningú.

VENTURA: Jo sóc president.

MARIA: Perdó?

VENTURA: Sóc el president d'una associació de discapacitats físics de Barcelona.

MARIA: Físics o mentals?

VENTURA: Fa poc ens han donat un premi molt important. Va sortir al telenotícies, no ho vas veure?

MARIA: No miro la tele.

VENTURA: Tenim un projecte d'integració laboral que és el més innovador de tot Europa. I va ser una iniciativa de la meva dona i meva...

MARIA: Has vingut aquí a dir-me com de bé et van les coses?

VENTURA: I a dir-te que necessito algú que m'ajudi.

MARIA: No em facis riure. No m'aproparia a tu per res del món.

VENTURA: Hauríem d'aprendre a perdonar.

MARIA: Tu em parles de perdó? Tu mai no em vas perdonar el que et vaig fer.

VENTURA: Ho vull fer ara.

MARIA: Massa tard.

VENTURA: Maria, m'agradaria fer alguna cosa per tu, t'ho dec.

MARIA: Massa tard.

VENTURA: El projecte t'agradaria molt. A través dels ordinadors, gent discapacitada pot arribar a fer meravelles.

MARIA: Treballes amb ordinadors?

VENTURA: Tot ho fem a través d'ordinadors.

MARIA: I en saps molt?

VENTURA: Menys del que voldria, però cada dia n'aprenc més.

Són reptes que em fan créixer. Vaig començar i anava molt perdut, però ara ja dono alguns cursos per a principiants. I he fet la pàgina web de l'associació. A través d'això hem pogut donar a conèixer el projecte. Estaries a gust amb nosaltres. Necessitem algú que agafi el telèfon i estigui a la recepció. Per què no véns un dia a veure'ns. Et presentaria la meva dona i el meu fill, que també treballa per nosaltres.

MARIA: Tens un fill?

VENTURA: Dos. Tinc bessons. Són els teus nebots, no t'agradaria conèixe'ls?

MARIA: Marxa d'aquí. Marxa.

VENTURA: Maria, per favor...

MARIA: Que marxis, fill de puta!

En VENTURA se'n va. La MARIA va fins a l'ordinador i l'estavella contra la paret.

4. Teresa, seixanta-cinc anys

Sona el telèfon. La TERESA el despenja.

TERESA: Sí, digui? (...) Teresa Pagans, jo mateixa, què mana? Sí, sóc la seva mare.

La TERESA crida plena de dolor.

5. Maria, cinquanta-cinc anys

La MARIA entra al pis amb un home.

MARIA: Si véns a cobrar, no és final de mes.

FARRÉ: No vinc a cobrar, Maria, ja t'ho he dit. No cal que sempre siguis tan desagradable.

MARIA: Sóc clara.

FARRÉ: Algun dia m'agradaria veure com somrius.

La MARIA força un somriure.

FARRÉ: De manera natural.

MARIA: Diques alguna cosa graciosa.

FARRÉ: Ja saps que no sóc molt ocurrent.

MARIA: No cal que ho diguis.

FARRÉ: Com va la botiga?

MARIA: Vaig fent, però encara no tinc els diners i no els tindrè fins a final de mes.

FARRÉ: Que no vinc a cobrar!

MARIA: Suposo que no véns a controlar. Si vols, revisa tota la

casa, no hi trobaràs ni una ampolla.

FARRÉ: Tampoc vinc a fer de policia. No ho he fet mai, em sembla.

MARIA: Al principi, obries armaris. Et penses que no ho sé?

FARRÉ: Les primeres setmanes. En Ventura ja era a la residència.

MARIA: No em parlis d'en Ventura.

FARRÉ: Algú t'havia de cuidar.

MARIA: Et feia por que em gastés els teus diners en alcohol.

FARRÉ: Em feia por que no estiguessis bé.

MARIA: Ja.

FARRÉ: Si fossis d'una altra manera, ara era un bon moment per somriure.

MARIA: Em dius què vols? En mitja hora he de ser a la botiga, han de venir a descarregar unes caixes.

FARRÉ: Ahir vaig ser en una reunió a Barcelona.

MARIA: A l'Estadi Olímpic?

FARRÉ: No.

MARIA: Ara què en faran de tants recintes esportius? Tothom farà atletisme a Barcelona?

FARRÉ: Sí.

MARIA: Estàs pensant alguna cosa graciosa per dir i no et surt res?

FARRÉ: Doncs sí.

MARIA: T'ho pots estalviar, les bromes tenen un moment i aquest moment ja ha passat. Què hi vas anar a fer a la ciutat olímpica?

FARRÉ: Vaig tenir una reunió amb un advocat.

MARIA: Per què necessites reunir-te amb un advocat, si tu ets advocat?

FARRÉ: Li havia de traspasar un cas. Jo sóc especialista en temes laborals i ell és un advocat penal.

MARIA: Ah.

FARRÉ: La qüestió és que em va estar explicant que està portant el cas d'una noia que busca el seu fill. El va donar en adopció fa sis o set anys i ara se'n penedeix. Ell està fent una pàgina d'internet per trobar pares i fills que per algun motiu s'han separat. Això d'internet obre moltes possibilitats. És cert que encara és el principi, però ell està fent una base de dades i...

La MARIA queda molt parada.

FARRÉ: T'agradaria buscar els teus fills?

MARIA: No. No vull.

FARRÉ: Pensa-hi, Maria.

MARIA: El dia tres van fer vint anys!

FARRÉ: I què?

MARIA: Que no puc aparèixer ara a esguerrar-los la vida.

FARRÉ: No ha de ser així.

MARIA: No vull de cap manera! No tinc res per oferir-los.

FARRÉ: Això no és cert.

MARIA: No l'hi hauràs dit, a aquest advocat?

FARRÉ: No, clar que no.

MARIA: En quin mal moment t'ho vaig dir a tu. Ho hauria hagut de fer tota sola. Com pots venir ara a recordar-me això?

FARRÉ: Tu hi penses cada dia.

MARIA: No! Per mi està oblidat!

FARRÉ: No et posaries així, si això fos cert.

MARIA: Marxa. Vés-te'n a les teves reuniones, vés-te'n a ajudar algú altre, amb mi ja la vas fer, la bona obra, em vas ajudar a posar la botiga, a centrar-me... Ja està. Ja ho has fet tot, ja tinc una feina, ja no bec i ja podré viure molts anys, que en definitiva sembla que és l'objectiu. Tant fa si som feliços o no. L'important és aguantar molt de temps. Gràcies, Farré, per tot el que has fet per mi. La teva tasca ha acabat, ja pots fotre el camp d'aquí.

FARRÉ: Per què em tractes així?

MARIA: I tu com em tractes a mi?

FARRÉ: Procuro...

MARIA: Procures fer caritat. Et fa sentir bé ajudar els indefensos? Et fa sentir superior? Què en treus de tot això? Avui ja has anat a portar menjar als pobres? Ja has tret a passejar la senyora Adelina?

FARRÉ: Em pensava que érem amics, Maria.

MARIA: Doncs t'equivoques. Fora!

FARRÉ: Si mai t'ho repenses...

MARIA: Fora, he dit!!!

En FARRÉ se'n va.

6. Teresa, cinquanta-cinc anys

La TERESA i en VENTURA acaben d'arribar a casa. Ella porta a la mà un feix de recordatoris. En VENTURA no porta cadira de rodes i la TERESA té accent anglès.

TERESA: Han quedat bonics.

VENTURA: Són molt macos, sí, i la frase és preciosa.

TERESA: Llàstima que els meus fills no s'han parlat en tota l'estona.

VENTURA: Teresa, jo els he vist fent-se una abraçada.

TERESA: No cal que em diguis mentides pietoses.

VENTURA: M'ho ha semblat.

TERESA: No t'ha semblat res. S'odien.

VENTURA: No, dona.

TERESA: És més dolorós que no es parlin entre ells que no pas que hagi mort en Ramon. Quants anys d'agonia. Al final, no haurà pogut veure els Jocs Olímpics, tanta il·lusió que li feien. No s'ho mereixia, oi?

VENTURA: Ni ell, ni tu.

TERESA: Sento que tot s'ha acabat, *this is the end*.

VENTURA: Arreglaran les coses.

TERESA: No. És tot massa complicat. Ara ja fa cinc anys que no es parlen. I en Daniel no s'ha portat bé. Jo li podria perdonar tot perquè és el meu fill, però la Núria no l'hi perdonarà mai. Ho sé. És tossuda com jo.

VENTURA: Tu procura estar bé amb tots dos i ja està, és el teu deure com a mare.

TERESA: No m'ho trec del cap. No penso en una altra cosa. No sé en quin lloc ens vam equivocar, alguna cosa no hem fet bé si ara no són capaços d'estimar-se i perdonar-se.

VENTURA: Tens massa temps per pensar. Ara, que ja s'ha acabat tot, has d'agafar l'alta i tornar a l'hospital. A tu la feina t'omple molt.

TERESA: No vull tornar-hi.

VENTURA: Ho has de fer.

TERESA: No. No puc posar-me davant de gent malalta.

VENTURA: Ho has de fer per en Ramon. Ajuda tothom que puguis.

TERESA: No és només una qüestió emocional, ok? És que m'he quedat desfasada. Deu anys sense treballar són molt anys, tu saps com han avançat les investigacions del càncer?

VENTURA: I no et pots posar al dia?

TERESA: El trasllat a Girona ja va ser difícil. Aquí mai m'he acabat de trobar a gust. Fa una setmana, quan vaig ser a l'hospital, va ser estrany. Els sentia parlar i no sabia ni de què parlaven... No puc tornar. El director m'ha ofert la jubilació anticipada i la vull agafar.

VENTURA: Pensa-t'ho bé, després no hi haurà marxa enrere. Vols venir amb mi a l'hort? Les plantes aromàtiques estan precioses.

TERESA: Tinc ganes d'estar sola.

En VENTURA surt. La TERESA es mira la casa i trenca a plorar.

7. Maria, quaranta anys

La MARIA completament borratxa arrossega la cadira d'en VENTURA.

VENTURA: Estàs fatal.

MARIA: No he begut res!

VENTURA: Però si fots una pudor.

MARIA: Faig pudor perquè amb tu no puc ni dutxar-me.

VENTURA: Dutxa't ara! Jo no et necessito per a res.

MARIA: Quan sigui sota l'aigua, em cridaràs.

VENTURA: Fica't a la dutxa i calla!

MARIA: Faré el que em doni la gana, invàlid, més que invàlid!

VENTURA: No em parlis així, si et veiés el papa...

MARIA: Ara te'n recordes, del pare! No li vas dir res agradable els últims anys que va viure.

VENTURA: Tu què saps, histèrica, que ets una histèrica que ens has destrossat la vida a tots. Mira'm a mi, amb aquesta merda de cadira...

MARIA: Vés-te'n a la merda.

La MARIA empeny la cadira fins a una de les habitacions. Va fins a un armari on té ampolles amagades. En treu una i beu més.

VENTURA (off): Dutxa't i pren un cafè amb sal!

MARIA: Calla, imbècil, calla.

Piquen a la porta. La MARIA es queda immòbil. Insisteixen.

MARIA: Gitanos.

Finalment, la MARIA va a obrir. I torna amb un altre home. És en MAGÍ.

MAGÍ: Maria, vinc en mal moment?

MARIA: Magí, passa.

MAGÍ: Vinc a dir-vos que la meva mare va morir ahir a casa.

Així de cop i volta.

MARIA: Una altra i, en canvi, el Caudillo no hi ha manera.

MAGÍ: Podries dir que et sap greu.

MARIA: Per què ho hauria de dir? Potser està més feliç morta que viva.

MAGÍ: Tu ets imbècil. Et deixo això aquí.

MARIA: Què és?

MAGÍ: Les cartes que la meva mare va escriure al vostre pare.

MARIA: Per què les tens tu?

MAGÍ: Perquè el teu pare els hi tornava. N'he estat llegint algunes...

Quina poca dignitat, la pobra dona... Cada carta seva és una declaració d'amor i cada carta del teu pare, un ex-abrupte. No sé per què no la va voler mai... Total, tota la vida va estar sol.

MARIA: Escolta, ara mateix no tinc ganes de sentir crítiques al meu pare. Si el que vols sentir és que em sap greu: em sap greu, però ara vés-te'n, no estic per visites.

MAGÍ: Has begut molt.

MARIA: I què?

MAGÍ (*acostant-s'hi*): No hauries de beure.

MARIA: Alguna cosa he de fer. Et faria res fer-me un petó?

MAGÍ: Què dius?

La MARIA es llança a sobre seu.

MAGÍ: Què fas? Para, Maria, para.

MARIA: Per favor, Magí, per favor...

MAGÍ: El teu germà on és?

MARIA: No vindrà... A la cuina, no sap fer la volta a la cadira.

MAGÍ: Però Maria...

MARIA: Tu també en tens ganes...

Els deixem tots dos rebotant-se en un sofà.

8. Teresa, quaranta anys

La TERESA entra amb una maleta. Té accent anglès.

TERESA: *Hello*, ja sóc a casa! *Hello?*

En VENTURA apareix.

VENTURA: *Sister!* T'he de dir *sister*, oi? O Therese? Teresa-
Therese.

TERESA: *Yes, brother!*

VENTURA: I els nens?

TERESA: Estan amb en Ramon a baix.

VENTURA: Per què no pugen?

TERESA: Estan al tractor, és la primera vegada que en veuen un!

VENTURA: A *Inglaterra* no teniu tractors!

TERESA: Segur que sí, però a la ciutat no...

En VENTURA s'aboca a la finestra.

VENTURA: Tinc tantes ganes de veure'ls.

TERESA: Quants anys sense trepitjar aquesta casa, la trobava tant a faltar... I aquesta olor...

VENTURA: Quants dies us quedareu?

TERESA: Només el mes d'agost.

VENTURA: Si voleu, demà us puc portar a la platja.

TERESA: Que tens cotxe?

VENTURA: No t'ho vaig dir a l'última carta? El vaig comprar fa poc. Me'l va vendre un de l'oficina.

TERESA: A la carta no deies res de la Roser.

VENTURA: No va anar enlloc allò.

TERESA: Ja m'ho imaginava. (*Acaronant-li la cara:*) Estàs bé?

VENTURA: Estic avorrit de viure.

TERESA: *Oh my God*, Ventura...

VENTURA: Fa vint anys que cada dia de la vida faig el mateix. De casa a l'oficina, de l'oficina a casa. I la tarda és llarga, llarga. Ara estic pensant de fer un hort al pati.

TERESA: Un hort? Per què no fas alguna cosa més ambiciosa? No fas res a les tardes?

VENTURA: Vaig al bar i juguem al dòmino, però tinc la sensació que comencen a repetir-se les partides, algú tira una fitxa i penso aquesta partida és exactament igual que la d'ahir.

TERESA: Per què no véns amb nosaltres a Anglaterra? Ara que en Franco està a punt de dinyar-la, qui sap com aniran les coses.

VENTURA: Au, va! Què se m'hi ha perdut a *Inglaterra*? Només sé dir *sister*! I no trobaria feina.

TERESA: A l'hospital estan agafant molta gent de manteniment.

VENTURA: No m'hi veig. Jo he nascut per viure aquí.

Sona un telèfon. En VENTURA l'agafa.

VENTURA: Sí? Digui? (...) Sí, un moment. (...) Demanen per tu.

TERESA: Els vaig donar el telèfon per si hi havia qualsevol cosa.

(Al telèfon:) Hello, Doctora Pagans speaking. I'm in Spain right now, on holidays. I left the two essays on my table. Exactly, they should be sent to the corresponding journals, that's all. Ok. By the way, the one on cancerigen cells should be reviewed. Thank you so much. Bye, bye.

La TERESA penja.

VENTURA: Una urgència.

TERESA: No, no. He fet una investigació a l'hospital sobre l'evolució de les cèl·lules cancerígenes. La publicaran a quatre revistes. Necessitaven tenir-la ja.

VENTURA: Ets una eminència!

TERESA: Calla, burro. Hi estaries molt bé a Londres amb nosaltres.

VENTURA: No m'hi veig. Abans aniria a Barcelona. Diu el director de l'oficina que potser em podrien traslladar allà.

TERESA: Ok, *good*, és una bona idea.

VENTURA: I la casa?

TERESA: La podem llogar. O vendre-la.

VENTURA: També hi ha la Glòria. Si la deixo sola...

TERESA: Com està?

VENTURA: Si li va costar assumir la mort del pare, la d'en Magí...

TERESA: No vull ni pensar-hi. Si jo perdés un dels meus fills...

VENTURA: I tu en tens dos.

TERESA: No crec que fos un consol. Fes el que creguis, Ventura, però, si no t'agrada aquesta vida, busca'n una altra, ok?

VENTURA: Tu ets feliç, Teresa.

TERESA: Menys del que pugui semblar.

VENTURA: Què passa? Problemes a la consulta?

TERESA: No, la feina va molt bé. És en Ramon. No es troba bé
i estem pendants d'uns resultats.

VENTURA: Què dius?

TERESA: Creuem els dits perquè la sort estigui de la nostra banda.

9. Teresa, vint anys

La TERESA arriba a casa amb una carpeta a la mà. En VENTURA no porta cadira de rodes.

VENTURA (*projectant*): Teresa, espavila't, que és molt tard.

Apareix la TERESA.

TERESA: Què passa?

VENTURA: Els pares no trigarán a arribar i encara hem de fer el sopar.

TERESA: Era avui?!

VENTURA: Vam dir dimecres. En Ramon no vindrà?

TERESA: No li he dit res, no me'n recordava.

VENTURA: Potser l'hi ha dit el pare. Avui anaven tots dos a la consulta.

TERESA: Suposo que sí, ara l'aniré a buscar a casa seva. I el regal? Jo no tinc res.

VENTURA: En Magí i jo hem comprat una ampolla de vi bo per al pare i un cistell per a la Glòria. De part de tots. Però

volem deixar constància que sempre ho hem de fer tot ell i jo! Tu mai no fas res.

TÈRESA: Jo amb en Magí no vull anar a comprar. No m'agrada.

VENTURA: Jo m'ho passo molt bé amb ell, fa molt riure.

TÈRESA: A mi no m'agrada.

VENTURA: Perquè t'has obsessionat que no tracta bé la seva xicoteta.

TÈRESA: Ho vaig veure, ja t'ho vaig dir.

VENTURA: Totes les parelles discuteixen.

TÈRESA: A mi no m'agrada en Magí, té una mirada...

VENTURA: I la Glòria nota que no t'agrada, t'hauries de controlar, en Magí ara és de la família. I estaria bé que de tant en tant hi fossis a l'hora de sopar.

TÈRESA: Ja veus com vaig de temps i demà tinc examen de genètica humana.

VENTURA: No pots sopar?

TÈRESA: Sí, clar, ho hauré de fer tot.

VENTURA: Després sempre aprofes.

TÈRESA: Li diré a en Ramon que es quedi aquesta nit a casa i que m'ajudi a estudiar.

VENTURA: Aquest Ramon teu té una paciència...

TÈRESA: Ell això s'ho sap de memòria.

VENTURA: I demà anirà a treballar sense dormir?

TÈRESA: Mala sort, la vida és així.

VENTURA: Quina barra, Teresa.

TÈRESA: L'Aurora vindrà a sopar?

VENTURA: No. No pot.

TÈRESA: Per què no?

VENTURA: Ha de treballar a la fàbrica aquesta nit.

TERESA: Pobra, tinc tanta sort de no haver d'anar a la fàbrica a treballar.

VENTURA: És una feina molt dura, potser per això l'Aurora està així.

TERESA: Així com?

VENTURA: Sempre està de mal humor. I crida molt i s'enfada per tot.

TERESA: Ja us heu tornat a enfadar?

VENTURA: Mmm... sí.

TERESA: No et duren ni dos mesos!

VENTURA: No és culpa meva!

TERESA: Tens mal caràcter, Ventura, i poca paciència.

VENTURA: L'Aurora no era una noia per a mi. Des que va anar al congrés eucarístic l'any passat, només resa. A més, en vull una que no treballi a la fàbrica.

TERESA: Estàs carregat de punyetes.

VENTURA: Jo a les dues surto de treballar, i tota la tarda esperant-la. La vaig a buscar a la fàbrica i em fa mala cara.

TERESA: Deu estar cansada, és que tu vius molt tranquil amb la feina de l'oficina.

VENTURA: És pesat, em passo tot el matí atenent clients i fent números.

TERESA: No et queixis, que vius a cos de rei!

VENTURA: I vosaltres, què? Hi haurà casament?

TERESA: Encara no.

VENTURA: Hauríeu d'esperar un any. A l'estiu es casa en Magí, massa casaments a la família.

TERESA: Un any i més, jo vull casar-me quan ja sigui doctora.

VENTURA: Falta molt, Teresa.

TERESA: En Ramon diu el mateix.

VENTURA: Però tu et fas de pregar.

TERESA: Als nois us agraden les noies que us fem patir.

VENTURA: A mi no.

TERESA: A tu també, però encara no ho saps.

10. Maria, vint anys

En VENTURA està assegut en una cadira de rodes. L'ambient és fosc. Els germans juguen a la brisca. La MARIA té un got de vi al costat.

VENTURA (*deixa una carta al damunt de la taula*): M'has fotut amb els bastos, Maria.

MARIA: Vols que tornem a començar?

VENTURA: No.

La MARIA mira el rellotge.

VENTURA: Agafa carta.

La MARIA ho fa. Se senten uns cops a la paret.

VENTURA: Què vol ara?

MARIA (*aixecant-se*): Menjar o anar de ventre.

La MARIA beu un got de vi i surt. En VENTURA tira carta. I es toca el penis per sobre dels pantalons amb curiositat. La MARIA torna.

MARIA: L'he de canviar. Se li ha escapat.

VENTURA: Quin porc!

MARIA: No ho fa expressament.

VENTURA: Tira carta abans de sortir.

La MARIA ho fa a desgana, beu una mica més de vi i torna a sortir. En VENTURA torna a tocar-se. A fora, sentim nàusees. En VENTURA es tapa les orelles per no sentir-ho. Torna la MARIA.

MARIA: Ja està.

VENTURA: T'has rentat les mans?

MARIA: Sí.

VENTURA: Torna-ho a fer per si de cas.

La MARIA rebufa i surt altra vegada. Torna.

VENTURA: Va, et toca.

MARIA: El pare no tornarà a treballar.

VENTURA (*tira*): Carta.

MARIA: Em sents?

VENTURA: Sí, sí. Què vols que faci?

MARIA: Res, que quan s'acabin els estalvis que té ens quedarem sense diners.

VENTURA: Li donaran la pensió.

MARIA: Diuen que és molt poc.

VENTURA: Anirem a l'*empenyu*. Encara hi ha joies de l'àvia.

MARIA: M'ha dit la Rosa que a la fàbrica em poden donar feina. Ara vindrà i m'explicarà com funciona.

VENTURA: Com?

MARIA: Només per saber... Després ja decidiré.

VENTURA: No pots treballar, Maria, tens molta feina aquí.

MARIA: La tieta us pot venir a ajudar.

VENTURA: La tieta no em pot portar al lavabo. No vull que em vegi.

MARIA: Demanaré a la fàbrica que em deixin sortir a mig matí. Vinc, et poso al lavabo i torno.

VENTURA: No et deixaran sortir. Es veu que cada dona porta una màquina i l'ha de vigilar tota l'estona.

MARIA: Potser la mateixa Rosa me la pot vigilar. Són només cinc minuts de la fàbrica fins aquí.

VENTURA: No necessites treballar. Tenim diners. I tenim els horts.

MARIA: Tinc vint anys, he de fer alguna cosa.

VENTURA: Ja fas coses, t'encarregues del pare i de mi, aquesta és la teva obligació!

La MARIA es veu un altre got de vi, agafa aire i després parla.

MARIA: Ventura, necessito sortir d'aquí. Necessito conèixer gent.

VENTURA: Tens les amigues de la parròquia. Si vols sortir algun dia amb elles, pots fer-ho.

MARIA: No m'agraden les noies de l'església. Són avorrides. I, al congrés eucarístic de l'any passat, només resaven.

VENTURA: Mala sort. Ni t'ho pensis que m'abandonaràs així com així.

MARIA: No és això.

VENTURA: Sí que és això! Vols conèixer algú i casar-t'hi.

MARIA: No he dit això.

VENTURA: No cal que ho diguis, et conec! L'altre dia, quan va venir aquell ajudant del pare, tota l'estona papallonejaves!

MARIA: No.

VENTURA: Va ser tan vergonyós. Em volia fondre.

MARIA: Trobes que vaig fer el ridícul?

VENTURA: Un ridícul espantós! Sembles les gates de les teulades quan busquen un gat. Pobre noi, no crec que torni mai per aquí.

MARIA: No m'ho diguis, això. De veritat que vaig fer el ridícul?

VENTURA: Pregunta-l'hi al pare. Ell també ho va notar.

La MARIA està a punt de plorar, però, en lloc de fer-ho, beu un got de vi.

VENTURA: Jo no ho podré fer mai.

MARIA: El què?

VENTURA: Sortir a conèixer gent.

MARIA: Sí que podries fer-ho.

VENTURA: No puc ni sortir! No puc baixar les escales!

MARIA: Però jo podria organitzar alguna cosa perquè vinguessin joves a casa.

VENTURA: Per què??? Què en trauré jo que omplis això de noies maques??? Jo no puc fer-hi res!!! Quina dona voldrà un home que no pot treballar, que no pot caminar i que no pot tenir fills???

MARIA: L'Helena de la parròquia, sempre em pregunta per tu.

VENTURA: És una vella i està molt grassa.

MARIA: No és tan gran.

VENTURA: Penses que, perquè no puc caminar, m'he de conformar amb qualsevol cosa?

MARIA: És una bona persona, et cuidaria molt bé.

VENTURA: Tu per què no vols l'advocat? Et cuidaria molt bé i té diners. Mira, solucionaríem el problema.

MARIA: Però...

VENTURA: Però no t'agrada perquè és un vell. Jo tampoc vull una dona qualsevol.

MARIA: Si estem aquí tancats tot el dia, no coneixerem mai ningú.

VENTURA: No tens cap dret a abandonar-me! Vas ser tu, vas ser per culpa teva!

MARIA: I tota la vida hauré de pagar per això? Era una nena, tenia vuit anys.

VENTURA: Deu, aquell dia en fèiem deu.

MARIA: Era una nena igualment. Jo vull ajudar-te, però aquí m'ofego.

VENTURA: Mira, Maria, si tu creus que has d'anar a treballar, avui, quan vingui la Rosa, li dius que hi aniràs. Tu mateixa.

MARIA: No, no hi aniré.

La MARIA es veu un altre got de vi.

VENTURA: No passa res, em sents? Estem bé aquí, si vols, vés a comprar llana i fes un jersei. Vas dir que et feia il·lusió, oi?

MARIA (*somrient*): Sí.

11. Teresa, deu anys

La TERESA i en VENTURA són a casa. Tènen deu anys. La TERESA porta un vestit de flors molt lleig amb un gran llaç, és un vestit fet a mida. En VENTURA porta uns pantalons curts i un jersei.

TERESA: No puc anar vestida d'aquesta manera a la meva festa.

VENTURA: Nostra, Teresa, nostra.

TERESA: Nostra. Què podria fer per no posar-me'l?

VENTURA: No posar-te'l.

TERESA: Tu ets burro o què?

VENTURA: No és tan complicat. Si no t'agrada, te'l treus i et poses una altra cosa.

TERESA: No puc fer-li això al papa, li ha costat molts de cèntims.

VENTURA: Però si no t'agrada... Ja te'l posaràs per Rams.

TERESA: Me l'ha regalat per la festa.

VENTURA: Però a tu no t'agrada.

TERESA: Però tu has vist amb quina il·lusió me l'ha donat?

VENTURA: Però si no t'agrada...

TERESA: No saps dir res més?

VENTURA: És que no sé quin és el problema, Teresa.

TERESA: Si el pare t'hagués regalat una merda de vestit, l'hi diries i ja està?

VENTURA: Sí.

TERESA: No et faria pena?

VENTURA: No.

TERESA: Es pensava que m'encantaria, fa un mes que diu que té una sorpresa per a nosaltres.

VENTURA: S'ha equivocat, la sorpresa a tu no t'ha fet gràcia, què passa?

TERESA: Jo no puc dir-li que no me'l vull posar.

VENTURA: Vols que l'hi digui jo?

TERESA: No! No vull que ho sàpiga!

VENTURA: Doncs posa-te'l.

TERESA: Tampoc vull. Però és que amb això faré el ridícul.

VENTURA: No tant.

TERESA: Ho veus? Dius no tant, però penses que una mica sí que el faré.

VENTURA: Una mica, però no gaire.

TERESA: És la primera vegada que farem una festa a casa, no vull fer el ridícul... Si tinguéssim mare...

VENTURA: Què?

TERESA: Que m'hauria fet un vestit bonic.

VENTURA: O potser seria una bruixa i no t'hauria fet cap vestit, o potser no ens deixaria ni fer la festa.

TERESA: El papa diu que era molt bona. Segur que, si ella hi fos, hauríem fet una festa cada any.

VENTURA: Ets molt pesada amb això de la mare.

TERESA: A tu no t'hauria agradat tenir mare?

VENTURA: No hi penso. No la tenim i ja està. És que tu sempre estàs pensant... I si anéssim a l'altra escola? I si tinguéssim mare? I si el pare no fos metge? Jo no penso tant.

TERESA: Jo voldria no pensar, però penso i penso que m'hauria agradat tenir una mare.

VENTURA: Les mares dels meus amics són molt pesades. A mi no m'agraden i moltes treballen a la fàbrica i van brutes. M'agrada més el nostre pare, sempre va net i és metge, sap curar la gent... Això és molt important. Tu has vist com el mira tothom? I sempre diuen: «Aquests nens són els fills del metge».

TERESA: Ho diuen perquè no tenim mare.

VENTURA: Pesada!!!

TERESA: És veritat, ho diuen, perquè quan la gent diu que som els fills del metge en realitat estan dient: «Són els fills d'aquell home que la seva dona va morir i el va deixar amb dos nens petits».

VENTURA: No ho sé, Teresa. Ja t'he dit que jo no penso tant. A mi em sembla que ho diuen com dient: «El metge, aquell home tan important».

TERESA: Jo no trobo que les dones de la fàbrica vagin brutes.

VENTURA: A mi em fan fàstic.

TERESA: Ho tinc, Ventura, ho tinc!

La TERESA surt corrents fins a la cuina i torna amb unes ma-duïxes.

TERESA: Una, dues i tres.

VENTURA: Què fas?

TERESA (*sense fer-ho*): Llançar-me-les per sobre. Si embruto el vestit...

VENTURA: Teresa, no cal. Parla amb el papa i digue-li que no te'l vols posar. No dirà res, el papa no és cap ogre.

TERESA: Ai.

VENTURA: Vols que l'hi digui jo?

La TERESA fa que sí amb el cap.

TERESA: Però jo m'amago i li dius que després no em digui res de res.

VENTURA: D'acord. Papaaaaa, vine un moment! Va, amaga't.

La TERESA se'n va. En VENTURA obre una porta.

VENTURA: Papa, he de parlar amb tu.

La TERESA torna a aparèixer.

TERESA: Digue-li que m'agrada, però que no l'acabo de veure per a la festa, val? Que me'l posaré el diumenge de Rams.

VENTURA: Que sí, pesada!

En VENTURA entra a la cuina. Diàleg en off.

VENTURA: Papa, a la Teresa li agrada tant el vestit que prefereix guardar-lo per Rams.

PARE: I què es posarà per a la festa?

VENTURA: Té una faldilla, em sembla, diu que és bonica.

PARE: Digue-li que es posi el vestit nou, ja farem un altre vestit per a la Palma.

VENTURA: Papa, és una dona. No la convencerem...

PARE: Que se'l posi.

VENTURA: Papa, que s'enfadarà i tenir-la de mala lluna és molt pesat.

PARE: Està bé, si no se'l vol posar avui que no se'l posi, què hi farem.

VENTURA: Perfecte, papa!

En VENTURA mira per la finestra i parla amb algú que és al pati.

VENTURA: Magí, hola! Què hi fas aquí? (*Cap a la cuina:*) Papa, han arribat la Glòria i en Magí, que els has convidat a la festa?

Torna a aparèixer la TERESA, vestida amb una altra roba.

TERESA: Així estic millor?

VENTURA: Has vist qui ha vingut?

TERESA: No.

VENTURA: En Magí i la Glòria.

TERESA: En Magí? Què hi fa aquí? Li vaig dir al pare que no el volia convidar! Odio aquest nen! A la festa de la Roser es va quedar totes les joguines de la pinyata.

VENTURA: L'ha convidat el pare, segur.

TERESA: Per què?

VENTURA: Jo crec que al pare li agrada.

TERESA: En Magí?

VENTURA: No, burra! La Glòria, la seva mare.

TERESA: De veritat?

VENTURA: És fastigosa, treballa a la fàbrica. Però, de vegades, quan ens trobem al *colmado*, em diu que vagi una estona a fora a jugar. Jo crec que es volen quedar sols.

TERESA: Podrien casar-se, sí!

VENTURA: Què dius?

TERESA: Podrien venir a viure aquí i tindriem una mare. Clar que no podríem dir que la Glòria és la nostra mare, perquè tothom sap que no ho és.

VENTURA (*amb cara de fàstic*): T'agradaria tenir en Magí de germà?

TERESA: No, però la Glòria de mare sí, i el pare estaria més content i ens faria vestits bonics.

VENTURA: Jo diria que el que t'ha regalat el pare l'ha fet ella.

TERESA: Com ho saps?

VENTURA: Ho ensumo.

TERESA: De veritat? Vaig a posar-me'l.

VENTURA: Per què? Si has dit que no t'agradava?

TERESA: Però el papa ha de quedar bé amb ella! Ventura, molt important! Com que tots dos canten a l'orfeó, hem de demanar que, enmig de la festa, cantin una cançó tots dos junts.

VENTURA: Per què?

TERESA: Perquè així s'enamorin.

VENTURA: Tu no hi toques, Teresa.

TERESA: Vaig a posar-me el vestit abans no pugim!

12. Maria, deu anys

La MARIA i en VENTURA són a casa. Tenen deu anys. La MARIA porta un vestit de flors molt lleig amb un gran llaç, és un vestit fet a mida. En VENTURA porta uns pantalons curts i un jersei.

VENTURA: El teu vestit està bé, Maria.

MARIA: És horrorós, ho pots dir.

VENTURA: Jo no trobo que sigui tan horrorós.

MARIA: És de nena petita!

VENTURA: Què vols? Tampoc som tan grans!

MARIA: Deu anys són molts anys! *(Pel vestit:)* I això aquí al mig?

VENTURA: És un llaç, Maria.

MARIA: Molt llest.

VENTURA: A les nenes us agraden els llaços.

MARIA: Aquest tan gros és horrible. Tu el trobes maco?

VENTURA: Jo què sé, és de nena!

MARIA: No puc anar vestida d'aquesta manera a la meva festa.

VENTURA: Nostra.

MARIA: Nostra. Què podria fer per no posar-me'l?

VENTURA: No posar-te'l.

MARIA: Tu ets burro o què?

VENTURA: No és tan complicat. Si no t'agrada, te'l treus i et poses una altra cosa.

MARIA: No puc fer-li això a la mama. Un dia que fa alguna cosa per a nosaltres.

VENTURA: Però si no t'agrada... Ja te'l posaràs el diumenge de Rams.

MARIA: Me l'ha comprat per a la festa.

VENTURA: Però a tu no t'agrada.

MARIA: El papa diu que me l'he de posar. Que no li puc donar aquest disgust.

VENTURA: Però si no t'agrada...

MARIA: No saps dir res més???

VENTURA: És que és la nostra mare, li hem de dir les coses.

MARIA: Si la mare t'hagués regalat una merda de vestit, li diries i ja està?

VENTURA: Sí.

MARIA: Jo no m'atreveixo. Mai no li diem res i un dia que hi parlo és per dir-li que l'única cosa que m'ha comprat en tota la vida no m'agrada.

VENTURA: Mira, ja li estarà bé! Que ens ho hagués preguntat!

MARIA: Jo no puc dir-li que no me'l vull posar.

VENTURA: Vols que l'hi digui jo?

MARIA: No! El papa m'ha dit que no!

VENTURA: Doncs posa-te'l.

MARIA: Tampoc vull. Però és que amb això faré el ridícul.

VENTURA: No tant.

MARIA: Ho veus? Dius no tant, però penses que una mica sí que el faré.

VENTURA: Una mica, però no gaire.

MARIA: És la primera vegada que farem una festa a casa, no vull fer el ridícul. De vegades, penso que estaríem millor sense la mare.

VENTURA: Què dius.

MARIA: Si no fos per la mare, avui el papa ens deixaria posar el que volguéssim. O m'hauria comprat un vestit més bonic. Quina merda, havia de ser el dia més bonic de la meva vida i serà una merda.

VENTURA: Ets molt catastròfica.

MARIA: Tant de bo fos morta.

VENTURA: Calla! Estàs boja! No es pot desitjar la mort de ningú.

MARIA: M'agradaria tenir una altra mare.

VENTURA: Ets molt pesada amb això de la mare, estàs obsesionada.

MARIA: A tu no t'hauria agradat tenir-ne una altra?

VENTURA: No hi penso. Tenim aquesta i ja està. És que tu sempre estàs pensant... I si anéssim a l'altra escola? I si tinguéssim una altra mare? I si el pare no fos metge? Jo no penso tant.

MARIA: Jo voldria no pensar, però penso i penso que m'hauria agradat una mare més normal.

VENTURA: Les mares dels meus amics són normals i són molt pesades. A mi no m'agraden i moltes treballen a la fàbrica i van brutes. La nostra mare va neta.

MARIA: Però no parla amb ningú del poble i sempre plora.

VENTURA: Sempre no. I tenim un pare millor que tots els altres, va net i és metge, sap curar la gent... Això és molt important. Tu has vist com el mira tothom? I sempre diuen: «Aquests nens són els fills del metge».

MARIA: Ho diuen perquè tenim una mare estranya.

VENTURA: Pesada!!!

MARIA: És veritat, ho diuen, perquè quan la gent diu que som els fills del metge en realitat estan dient: «Són els fills d'aquell home que la seva dona està boja!».

VENTURA: No ho sé. Ja t'he dit que jo no penso tant. A mi em sembla que ho diuen com dient: «El metge, aquell home tan important».

MARIA: Jo no trobo que les dones de la fàbrica vagin brutes.

VENTURA: A mi em fan fàstic.

MARIA: Ho tinc, Ventura, ho tinc!

La MARIA surt corrents fins a la cuina i torna amb unes maduixes.

MARIA: Una, dues i tres.

La MARIA s'estampa les maduixes enmig del vestit. En VENTURA queda parat.

VENTURA: Maria! Què fas? Estàs boja? No te'l podràs posar per a la Palma.

MARIA: Calla.

De sobte, la MARIA trenca a plorar.

MARIA *(com si la mare estigués a l'habitació del costat, projectant)*:

Mare, quina desgràcia, el vestit s'ha embrutat! Què faig ara?

En Ventura m'ha tirat les maduixes per sobre.

VENTURA: Idiota!!!

MARIA: Ha sigut sense voler, però tot el vestit està brut! M'hauré de posar una altra cosa, mare, em sents? Quina ràbia que em fa... El vestit és el vestit més bonic del món i jo ara no me'l podré posar... Aquest nen és burro!!!

VENTURA: Ets dolenta, Maria, ets molt dolenta.

MARIA: Ho sento.

En VENTURA marxa corrents molt cabrejat. De sobte, sentim una gran patacada a les escales.

MARIA: Ventura?

VENTURA: Papaaaaaa... Papaaaaaa!

13. Maria Teresa, un any

En MANEL i la PEPITA tenen els dos bessons a prop.

MANEL: Per què no agafes la Maria Teresa?

PEPITA: Vam dir que li posàvem Maria Teresa, però que li diríem Maria.

MANEL: D'acord, no t'enfadis, ja li diré Maria.

PEPITA: Digue-li com vulguis.

MANEL: Va, dona, diu «mama», l'has sentit dir-ho? No t'agrada que digui «mama»?

PEPITA: Vols dir que ho diu?

MANEL: Va, agafa-la. Maria, vés amb la mama.

En MANEL agafa la nena i l'hi apropa a la PEPITA.

PEPITA: No me la posis al damunt, per favor.

MANEL: Mira, t'està somrient. (*A la nena:*) Maria!

PEPITA (*amb fredor*): Hola, Maria.

MANEL: A la mama li agrada més Maria. (*A la mare:*) Té, no tinguis por.

La PEPITA li agafa primer les mans. En MANEL li posa la nena a sobre. La PEPITA l'accepta, però està atemorida.

MANEL: Vaig a preparar-te les herbes. Si t'atabales, la deixes al bressol.

La PEPITA fa que sí amb el cap.

PEPITA: Com us he de deixar? No puc. No m'ho perdonaria mai.

La PEPITA li fa un petó a la nena.

PEPITA: Maria, Ventura. Sóc aquí. Amb vosaltres.

14. Maria Teresa, un any

En MANEL i la PEPITA, en la mateixa posició que a l'escena anterior.

MANEL: No et fa il·lusió que ja somriguin?

PEPITA: Sí.

MANEL: Has de pensar en aquestes coses.

PEPITA: El que he de fer ja ho sé, el problema és si ho puc fer o no.

MANEL: Avui he rebut una carta del doctor Rossell, especialista en neurologia, i m'ha dit que aviat sortirà un fàrmac que és perfecte per al teu mal.

PEPITA: És melancolia.

MANEL: És més complicat que això. Encara que et sembli un estat físic, és una disfunció del cervell, bioquímicament no funciona.

PEPITA: Jo només sento tristesa.

MANEL: A veure si aquest nou tractament et va bé.

PEPITA: Quant poden trigar?

MANEL: Aquestes coses s'allarguen, però si mentrestant acon-

seguissis fer coses, estar pels nens, distreure't... T'ajudaria. Fer coses va bé. Si estàs tot el dia tancada a casa, asseguda en aquest sofà...

PEPITA: No puc.

MANEL: Si vols, aquesta nit, els hi donem tots dos el sopar.

PEPITA: No m'hi veig amb cor.

MANEL: Ho pots fer.

PEPITA: No vull.

MANEL: Jo estaré al teu costat.

La PEPITA es mira els nanos.

MANEL: Per què no agafes la Maria Teresa?

PEPITA: Vam dir que li posàvem Maria Teresa, però que li diríem Maria.

MANEL: A mi Teresa m'agrada més.

PEPITA: Digue-li com vulguis.

MANEL: Va, dona, diu «mama», l'has sentit dir-ho? No t'agrada que digui «mama»?

PEPITA: No. Encara em fa sentir pitjor.

En MANEL agafa la nena per posar-la al damunt de la PEPITA.

PEPITA: No me la posis al damunt, per favor.

MANEL: Prefereixes agafar en Ventura? No plora mai.

La PEPITA fa que no amb el cap. En MANEL dubta i finalment ho fa.

MANEL: Què et faria il·lusió?

PEPITA: Res.

MANEL: Vols que demani el trasllat a Barcelona? Potser t'agradaria més viure a ciutat.

PEPITA: Hi ha massa soroll a la ciutat.

MANEL: Allà ningú no ens coneix, començaríem de zero. Aquí et sents massa observada. Tothom et vol ajudar i atabalen més que no ajuden.

PEPITA: M'estimo més estar aquí.

MANEL: Com vulguis. Pren-te les herbes, no et faran cap mal.

PEPITA: A quina hora has de marxar?

MANEL: Ara. He trucat a ma germana perquè vingui a fer-te companyia.

PEPITA: Molt bé.

MANEL: Però no trigaré. He de fer-li les cures a la senyora Montserrat i després torno cap a casa.

La PEPITA fa que sí.

MANEL: Et preparo les herbes abans de marxar.

En MANEL surt. La PEPITA es mira els nanos.

PEPITA: No sé què he de fer. Us podria donar una bona explicació però no la tinc. Em vaig equivocar, i tinc dues opcions: quedar-me aquí i conformar-me amb aquesta vida que no vull, o marxar amb ell, que és l'home que realment estimo. Hi he pensat molt i he triat aquesta última. No tinc cap explicació més. Sóc egoista, sóc una mala persona, una mare mai no ha d'abandonar els seus fills... Però jo estic malalta,

i no és de tristesa, és d'amor. Desitjo que mai no us hagueu de trobar en la meva situació, però, si mai us hi trobeu, també espero que us serveixi per comprendre'm. Perdoneu-me, només puc demanar-vos perdó. Adéu, fills meus.

La PEPITA fa un petó a cada nen. Aleshores, va fins a una porta i comprova que el seu home no hi sigui. D'una altra porta o d'un racó amagat treu una maleta i se'n va.

Fosc.

Ventura es va estrenar al Temporada Alta el 15 d'octubre del 2015 amb el repartiment següent:

ACTOR: David Planas

ACTRIU: Meritxell Yanes

Direcció: Víctor Muñoz

Dramatúrgia: Cristina Clemente

Vestuari: Carme Puigdevall i Plantés

Espai escènic: Art Estudi

(David Faüchs i Fany Espinet)

Espai sonor: Salvador Garcia

Producció executiva: Meritxell Yanes

Producció tècnica: David Planas

Volem anar al Tibidabo

PERSONATGES

MARTA

ELI

LUCÍA

Totes tres d'uns vint-i-cinc anys.

L'habitació de la MARTA. És una habitació d'una noia jove que encara no s'ha independitzat. Ella i l'ELI estan assegudes al llit, pensatives. Uns segons de silenci i l'ELI trenca el gel.

ELI: Què penses?

MARTA: En tot. *(Pausa.)* Penso una cosa, després una altra, després això em fa pensar en una altra... vaig canviant. I tu?

ELI: Tinc un cacau mental que t'hi cagues. *(Pausa.)* Penso en el papa, sobretot.

MARTA: Jo també.

ELI: Penso en la mama i penso en el fill de puta del metge.

MARTA: Descarat. Un fill de puta.

ELI: Penso si som unes desgraciades, que ho som, i penso fins i tot què dirà la gent de la feina quan els hi digui.

MARTA: Què vols que diguin: «Quina putada, pobra...».

ELI: Penso també que hauríem de trucar a l'associació aquesta, però penso també que aquesta gent no ens podran ajudar una merda perquè tracten amb vells. I la mama no és una vella.

MARTA: Però hi hem de trucar.

ELI: Però sobretot penso en el papa. Com li diem, quan... i què dirà i què farà... i quin drama.

MARTA: Descarar.

ELI: Tot és una merda i no sé per què collons ens ha caigut aquesta putada a sobre.

MARTA: Podria ser pitjor.

ELI: No, no podria ser pitjor. Això és el pitjor.

MARTA: Podria estar morta.

ELI: Seria millor.

MARTA: No diguis *gilipollades*.

ELI: És el que penso.

MARTA: El papa.

ELI: El papa. Primer hem de parlar amb ell.

MARTA: Avui no, *please*.

ELI: A quina hora arriben?

MARTA: Ara, no trigaran, però avui no, *please*.

ELI: Que no, tranquil·la, avui no.

MARTA: Es fotrà a plorar?

ELI: Dirà que no ho han mirat bé, que alguna cosa falla i que ens deixem de collonades. Més o menys.

MARTA: Tu creus?

ELI: O potser diu: «Ah, ja. Me'n vaig a dormir». I demà farà veure que no li hem dit ni mitja paraula.

MARTA: Prefereixo això que no que es foti a plorar.

ELI: Doncs seria millor que plorés.

MARTA: Què dius...

ELI: Si plora és que entén.

MARTA: No és tonto.

ELI: S'ho farà.

MARTA: Com l'hi diem?

ELI: Com ens ho ha dit aquell fill de puta no.

MARTA: Descarat.

ELI: Simplement l'hi diem. Hem de dir-te una cosa. I l'hi diem.

MARTA: Bua.

ELI: Comptem fins a tres i ho deixem anar.

MARTA: L'hi diràs tu, *please*?

ELI: Home...

MARTA: Tu ho faràs millor.

ELI: No veig per què.

MARTA: Perquè tu parles millor.

ELI: És una frase, no cal ser filòleg.

MARTA: Jo m'estic allà al teu costat, però parles tu.

ELI: I tu parles amb els de l'associació.

MARTA: Amb els de l'associació...

ELI: Què prefereixes?

MARTA: Preferiria fer allò de dir una paraula cadascuna.

L'ELI somriu.

ELI: Aquell sistema estava molt bé.

MARTA: Si ho poguéssim fer...

ELI: Per dir això no serveix.

MARTA: La

ELI: mama

MARTA: té

ELI: I em toca a mi *lo* gros.

MARTA: Per anar al Tibidabo, anava de puta mare. Volem

ELI: anar

MARTA: al

ELI: Tibidabo.

MARTA: Pagaria per fer-ho així.

ELI: No pateixis, ja l'hi diré jo.

MARTA: No puc imaginar la seva cara, serà molt fort.

ELI: Marxo.

MARTA: Ara?

ELI: Vull anar a casa i explicar-ho al Roger.

MARTA: Però espera't fins que arribin.

ELI: Si no hi hem de parlar avui, no cal.

MARTA: Tia, no m'ho pots fer, això, no em pots deixar sola quan arribin.

ELI: Però si ells no saben res.

MARTA: Però jo sí. Ara no els puc veure la cara i quedar-me tan tranquil·la.

ELI: Tard o d'hora hauré d'anar a casa meva.

MARTA: Espera't només fins que arribin.

ELI: Fliparan de veure'm aquí a aquesta hora.

MARTA: Digues que t'has deixat les claus i que t'has d'esperar que arribi el Roger.

ELI: Això em va passar la setmana passada.

MARTA: Doncs no ho sé, que tenies ganes de veure'ls.

ELI (*acceptant*): Direm que se m'ha espatllat l'ordinador i que he vingut a fer servir el teu.

La MARTA somriu. L'ELI torna a seure al llit.

MARTA: Mengem alguna cosa.

ELI: No puc fòtre'm res a l'estómac.

MARTA: Vaig a buscar un iogurt.

La MARTA s'aixeca per sortir i s'atura espantada.

MARTA: Merda! La porta.

ELI: Ja són aquí.

MARTA: Què fem?

ELI: Tranquil·la, no passa res.

MARTA: No els puc veure ara. Ara, no.

ELI: Són els mateixos d'aquest matí.

MARTA: Potser els miro i em poso a plorar.

ELI: Marta, per favor...

MARTA: No podré mirar-los... normal.

ELI: Com abans ho fem, millor.

MARTA: Surts tu primera?

L'ELI s'aixeca per sortir ella la primera

MARTA: A tu no et fa cosa?

ELI: Ho hem de fer.

MARTA: Per què ens ha tocat aquesta merda?

Les dues noies s'agafen de la mà disposades a sortir de la seva habitació, comencen a caminar i fosc. Un altre dia. La MARTA està visiblement exaltada.

MARTA: Però t'has tornat boja?

ELI: No.

MARTA: Doncs què t'ha agafat?

ELI: No podia dir-l'hi.

MARTA: Ja t'he vist, però l'hi anava a dir jo. Que no m'has vist que t'he fet així?

ELI: Sí que t'he vist, sí.

MARTA: Aleshores? No t'entenc. El teníem allà, assegut, preparat per escoltar-nos, només calia dir la frase i ja ho teníem fet. I tu va i li preguntes què ha fet el Barça. Però a tu què t'importa què ha fet el Barça?

ELI: No sabia què dir-li i li he dit això.

MARTA: Què vol dir que no sabies què dir-li? Li havies de dir el que li passa a la mama. Què passa? Que us esteu tarant tota la família?

Pausa.

ELI: Què has dit? (*Pausa.*) La mama no està tarada.

MARTA: Ja ho sé, no sé per què ho he dit.

ELI: Calma't, sisplau. (*Pausa.*) No li he dit res al papa perquè avui he estat pensant que potser no li hem de dir res.

MARTA: Hòstia, Eli! Com vols que em calmi amb les tonteries que dius! Això no es pot amagar...

ELI: Si calles, t'ho explico.

MARTA: És que no hi ha res a explicar. Tu no vius aquí i no tens ni idea del munt de situacions que passen i que no poden tenir cap altra explicació que no sigui que la mama està malalta. Saps què va fer l'altre dia? Acabàvem de sopar, vam recollir la taula i ens vam asseure tots tres al sofà a veure la tele. Jo tenia la truita de patates aquí (*al coll*). A la tauleta

encara hi havia el pot del iogurt que el papa s'acabava de menjar per postres. De sobte la mama s'aixeca, va a la cuina i quan torna diu: «Em fa mandra fer el sopar, us sembla si demanem una pizza?». (*Pausa.*) Què collons vols que li amaguem? Això no pot tenir una altra explicació que no sigui que està malalta.

ELI: Tu fa una setmana deies que feia el número.

MARTA: Em pensava que feia el número, però ara és evident que està malalta.

ELI: L'única diferència és que ara ens ho ha dit el metge. Quan la mama va dir això de les pizzas, el papa què va dir?

MARTA: Es va posar a riure.

ELI: Doncs ja està. No cal dir-li res.

MARTA: No està, Eli, no està. Això anirà cada vegada a més. Ara podem riure i fer veure que són anècdotes sense importància però arribarà un moment que no sabrà ni com ens diem.

ELI: Per això falta molt.

MARTA: No ho sabem, quant temps falta.

ELI: Estimes més el papa o la mama?

MARTA: Això és una *xorrada*.

ELI: Respon.

MARTA: No puc respondre, no ho sé.

ELI: Els estimes igual?

MARTA: Per favor, Eli, sembles la tieta Roser.

ELI: A la mama no li direm res, oi que no?

MARTA: No serveix de res, dir-l'hi.

ELI: I al papa?

MARTA: Què?

ELI: De què serveix dir-l'hi?

MARTA: Hòstia, Eli! Serveix de moltes coses: perquè l'entengui, perquè l'ajudi, per, per... (*Busca la paraula.*)

ELI: Perquè ens ajudi a nosaltres. És això?

MARTA: Doncs sí. (*Pausa.*) Tot això és molt gran per a nosaltres, necessitem una persona més... més... més...

ELI: Adulta? Una persona més gran?

MARTA: Sí.

ELI: És que nosaltres ja som grans.

MARTA (*pausa*): Jo no.

ELI: Tu també.

MARTA: Jo visc aquí amb ells, el papa m'arregla l'ordinador quan no funciona, la mama em fa el llit al matí, em preparen el *bocata* per anar a la uni, es preocupen quan arribo tard... I, quan tinc la regla i ploro, m'escolten i em diuen que només ploro per la regla i que no passa res.

ELI: Que no passa res.

MARTA: Jo tampoc volia saber-ho.

ELI: Tant de bo no haguessis vingut amb mi al metge. Et juro que t'ho amagaria i et deixaria que estudiessis tranquil·la, que fessis la teva vida, com a mínim durant un temps, així guanyaries dies, mesos, fins que realment no em quedés cap altre remei que dir-t'ho. Però nosaltres ja ho sabem, ja tenim la merda a sobre. Ara podem decidir estalviar-li, com a mínim durant un temps, aquesta merda al papa. Aquesta tarda, mentre assajaven el ball, he mirat la mama i he pensat quina merda de vida li espera, però com a mínim ella no ho sabrà mai. Després he mirat el papa i he pensat: quina merda de vida li espera, però ell sí que sabrà a partir d'avui que la vida que li queda serà una puta merda, que la mama ja no serà la

mama mai més, i que tot s'ha acabat. Guardem el secret tot el temps que puguem. Ells ho farien per nosaltres.

La MARTA se la mira.

ELI: Jo et dic el que et dirien els papes, val? No passa res.

Les dues noies s'abracen i de sobte es giren al públic amb un somriure d'orella a orella.

ELI: I aquest era el nostre drama. Un drama que ens va arribar sense més, sense que poguéssim entendre gaire per què ens passava, però un drama que a poc a poc es va convertir en la nostra alegria de viure.

La MARTAriu en sentir la darrera frase.

ELI: De què rius?

MARTA: De res, de res... Continua.

ELI: No, digues...

MARTA: Alegria de viure... És cursi.

ELI: Em refereixo al fet que també ens va donar motius de felicitat, no?

MARTA: Ens va donar coses per fer.

ELI: Ens va omplir la nostra vida de detalls. Va canviar el sentit de les coses. Coses que eren terribles van deixar de ser-ho per passar a ser només detalls sense importància. I a l'inrevés: coses que abans podien pujar-nos el bon humor i alegrar-nos un dia sencer ara passaven desapercebudes i no-

més eren coses... coses que passaven pel nostre voltant i que ens eren igual. Els bons llibres eren llibres normals. Les pel·lícules dolentes eren pel·lícules i prou, res era important. Ni que *fulanito* tragués un disc nou... ni comprar-nos mil samarretes a les rebaixes...

MARTA: Ni que et fòtessin fora de la feina.

ELI: Marta...

MARTA: No et va importar.

ELI: No. I la Marta tampoc va acabar la carrera.

MARTA: Ho puc fer ara.

ELI: Sí, ara podem reprendre la nostres vides en el punt que les vam deixar, perquè durant tots aquests anys només hem tingut un objectiu: fer feliços els nostres pares.

La MARTA torna a riure.

MARTA: Dramàtica.

ELI: És la veritat.

MARTA: No, sí, sí... té raó. És la veritat.

ELI: Què et passa?

MARTA: Res. Em fa gràcia que ho expliquis d'aquesta manera.

ELI: És com va ser.

MARTA: Que sí, que sí...

ELI: Vam posar-hi cos i ànima per tirar-ho endavant.

MARTA: Ens vam aprendre mil refranys.

ELI: Que repetíem contínuament a la mare. Perquè això és el que ens va recomanar el metge.

MARTA: El de l'associació.

ELI: Es pot saber què et passa?

MARTA: Per què no dius d'una vegada la veritat?

ELI: Quina veritat?

MARTA: El que va passar de veritat.

ELI: Això és la veritat.

MARTA: El final.

ELI: El desenllaç de la història és evident. La nostra mare ha mort fa un parell de mesos.

MARTA: I... continua.

ELI: A poc a poc.

MARTA: Has dit que la mama ha mort. Digue-ho tot.

ELI: Mentre va viure, la Marta i jo vam procurar...

MARTA: La nostra mare va morir i el nostre pare té una amant. Una nòvia, vaja. Mentre la mama era viva era la seva amant, però ara ja li podem dir nòvia, no?

ELI: Què fas?

MARTA: Dir la veritat.

ELI: Un moment, així sona massa bèstia. S'ha d'explicar des del principi, si no pensaran que el papa té molta barra.

MARTA: No, no pensen això, només pensen que el nostre pare té una amant. I pensen bé, perquè és el que passa. Ha marxat amb una altra dona.

ELI: La Núria. I ha començat una nova vida.

MARTA: Quina sort...

ELI: Però nosaltres estem contentes. Fins i tot la Marta, encara que ara estigui creuada. Sí o no?

MARTA: Sí. M'està bé.

ELI: Perquè en definitiva és el que volíem: que fos feliç. I ho és. I nosaltres també ho som.

La MARTA la mira amb estranyesa.

MARTA: Però mentre va durar el nostre... com li dius?

ELI: Drama.

MARTA: Mentre va durar el nostre drama tot era molt millor.

Pausa.

MARTA: Sí o no?

ELI: Era diferent.

MARTA: Rèiem molt, moltíssim. Cada dia era una prova d'una gimcana.

ELI: Sona dur, però és així.

MARTA: El pare no podia sospitar de cap manera que la mare estava malalta.

ELI: I nosaltres lluitàvem per aconseguir-ho.

MARTA: En realitat, això era una història que ens vam inventar nosaltres, perquè el pare ho sabia perfectament.

ELI: Això no ho podem saber.

MARTA: Us asseguro que, els últims mesos que va viure la mare, el pare ho havia de saber.

ELI: Per què ho havia de saber?

MARTA: Perquè era evident. No vull entrar en detalls, però, si haguéssiu vist la mare els últims mesos, em donaríeu la raó.

ELI: Ja sé per què ho fas tot això. Deixa el pare, tranquil.

MARTA: No ho faig per res.

ELI: Et conec.

MARTA: El pare ho sabia i ja està.

ELI: Per què has de treure els draps bruts?

MARTA: Ja callo.

ELI: Per què has d'explicar això? Ja ens va demanar perdó.

MARTA: I ja l'he perdonat.

ELI: Això sí que no ho entendrien.

MARTA: Per què no ho han d'entendre?

ELI: Perquè hi ha coses que passen entre les famílies que només s'entenen des de dins.

MARTA: A mi em sembla que el que et passa a tu és que no vols que desfaci la història bonica que tu t'has muntat. Només teníem un objectiu: fer feliços els nostres pares.

ELI: Tu no tenies aquest objectiu?

MARTA: Ja ho saps que sí.

ELI: Doncs?

MARTA: Sí que és una història bonica, però té algun punt fosc. El pare el dia de l'enterrament ens va dir...

ELI: Sisplau, Marta, ara no... Expliquem allò del Roger?

MARTA: Explica el que vulguis.

ELI: Un dia marxàvem a dinar fora. I el Roger, que era el meu company, va venir a casa a buscar-nos.

La MARTA somriu.

MARTA: Això va ser molt bo.

ELI: La mare ja estava bastant fotuda.

MARTA: Dues de tres. Època dues de tres.

ELI: De cada tres coses amb seny, dues eren tonteries.

MARTA: Després de l'època una de tres.

ELI: De cada tres coses amb seny, una tonteria.

MARTA: I abans de l'època quatre de tres.

ELI: De cada tres coses amb seny, quatre tonteries.

MARTA: El Roger va entrar per la porta.

ELI: Nosaltres quatre érem al menjador, preparats per marxar.

MARTA: I la mare, en veure'l, va dir:

ELI: Tito Juan.

MARTA: Primer ningú la va sentir bé.

ELI: Tito Juan!

MARTA: La segona vegada tots la vam sentir perfectament.

ELI: Tito Juan está vivo.

MARTA: El pare va fer aquesta cara.

Ho mostren.

ELI: Nosaltres, aquesta.

Ho mostren.

MARTA: El Roger, aquesta.

Ho mostren.

ELI: Perquè el Roger ho sabia tot.

MARTA: El Roger era un sant i el vas deixar escapar.

ELI: Ja ho sé.

MARTA: I el Roger va dir: «Yo, tito Juan, y tú, tita Juana».

ELI: Com si sempre fessin aquesta broma.

MARTA: I nosaltres vam riure.

ELI: I la mare també va riure. Perquè, per sort, quan tothom reia, la mare també reia. Així...

MARTA: Tito Juan...

ELI: Cada dia igual...

MARTA: ...Com et passes amb el Roger.

ELI: Això ens ho va dir el metge. Que repetíssim contínuament el nom de les persones properes, de les coses, del que fèiem... perquè ho anés recordant...

MARTA: Mama, agafò la cullera per menjar la sopa de pollastre que ha fet l'Eli, que és la teva filla i la meva germana i així jo, que sóc la Marta, que també sóc la teva filla i la seva germana, no tindrè gana i podré anar a la universitat, que és on estudio ciències polítiques, sense tenir un buit a l'estómac, que és una bosseta on guardem el menjar i que és aquí. I bec aigua fresca amb aquest got de vidre, que has posat tu a la taula, una taula de fusta clara, que és un color més... més clar que el fosc. I, quan siguin les sis, el papa, que es diu Ramon, arribarà de la seva feina, que és un despatx d'advocats, i seurà a la butaca, que és el que fa sempre, i mirarà el futbol, que li agrada molt i és del Barça i al Barça ja no hi juga el Kubala si no el Puyol i el Messi, que és de l'Argentina, que és un país que és molt lluny i que s'hi ha d'anar amb vaixell, que és una cosa així que flota al mar i on hi pot anar gent a dintre que no té ganes de nedar, que és un esport que es practica al mar i també a les piscines, que són banyeres molt grans, que poden ser cobertes i/o descobertes, amb carrils o sense carrils, depenent de si estan destinades a l'esport o al lleure. D'acord? Que vol dir estar conforme. Li parlàvem així.

ELI: Més o menys.

MARTA: Quan estàvem al carrer, ho fèiem més baixet.

ELI: Mama, ara no cantis, que som a la perruqueria, que és el lloc on tallen els cabells.

MARTA: Que són aquests filaments prims que...

ELI: La Marta ho va agafar com un vici...

MARTA: Fins i tot una vegada, comprant a la farmàcia, vaig dir: «I un termòmetre, que és un aparell per mesurar la temperatura».

ELI: I un dia la mare va aparèixer al menjador amb bufanda, barret de llana, anorac de plomes i guants.

MARTA: Estava moníssima.

ELI: Però era mitjan agost.

MARTA: El pare estava assegut llegint el diari, d'esquena a la mare.

TOTES DUES: Nosaltres la vam mirar.

MARTA: L'haviem de treure d'allà com fos.

ELI: Però sense fer gaire enrenou...

MARTA: Qualsevol moviment fora de lloc...

ELI: Hauria suposat la tragèdia:

MARTA: Que el pare aixequés el cap del diari i veiés la mare vestida d'aquella manera.

ELI: I així, amb tota normalitat, com si anés a la cuina a buscar un got d'aigua...

MARTA: ...l'Eli se la va emportar.

ELI: Els guants i l'anorac són per quan fa fred i ara no fa fred, ara és l'estiu, que fa calor i el papa es queixa perquè no tenim aire condicionat. I va somriure, perquè ni una malaltia com la seva podia fer-li oblidar el pesat del meu pare queixant-se perquè no teníem aire condicionat.

MARTA: La nostra lluita era una lluita contra l'alarmisme.

ELI: Tot havia de ser normal.

MARTA: Situacions insòlites les havíem d'encaixar en la normalitat.

ELI: Com el dia que el pare i la mare van anar a un festival de ball. Feien balls de saló en un centre cívic.

MARTA: Un moment.

ELI: Què passa?

MARTA: El dia del festival la mama encara no estava malalta.

ELI: Encara no ho sabíem, però potser sí que estava malalta.

MARTA: Eli, per favor...

ELI: Què?

MARTA: Que sempre havien estat bastant patètics ballant, tampoc cal atribuir-ho a la malaltia.

ELI: Eren els que ho feien amb més ganes.

MARTA: Això no t'ho discuteixo.

ELI: I se sabien tots els passos perfectament.

MARTA: Tampoc t'ho discuteixo, però tampoc cal mitificar. Eren bons pares, però ballaven fatal.

ELI: Fatal no. No tenien les mides agafades.

MARTA: Aquell dia et volies fondre.

ELI: Per culpa d'aquella imbècil que va dir: «¡Mira esos! ¡Mira esos qué hacen!». I *esos* eren els nostres pares.

MARTA: Ens vam passar tot el ball així. Perquè els nostres pares, com explicar-ho... Era com si ballessin...

ELI: Més...

Tòtes dues pensen.

MARTA: Més aparatosament.

ELI: Això.

MARTA: La tècnica la tenien.

ELI: Els passos se'ls sabien.

MARTA: Però tot ho feien «gran».

ELI: La gent feia passos petits. I ells, grans. Molt grans. Només se'ls veia a ells.

MARTA: Era aparatós. Aquesta és la paraula.

ELI: Poc discret.

MARTA: Poc elegant.

TOTES DUES: Patètic.

MARTA: I quan van acabar...

ELI: La mar de contents.

MARTA: Feliços perquè una altra parella, que nosaltres ni recordàvem....

ELI: ...s'havia equivocat amb un pas.

MARTA: Ningú ho havia vist. Segur.

ELI: Perquè tothom, les cent *i pico* persones que miràvem l'exhibició, els mirava a ells.

MARTA: I coses de la vida... nosaltres vam acabar anant a les classes de ball.

ELI: No volíem que la mare ho deixés.

MARTA: Però no ens podíem arriscar que fes allà el número.

ELI: I ens hi vam apuntar. I així els teníem controladets.

MARTA: El papa va flipar que ens hi volguéssim apuntar.

ELI: Li va fer il·lusió. Jo feia poc que havia marxat a viure amb el Roger i era una manera de veure'ns.

MARTA: Ballàvem així.

Ho mostra.

ELI: Vigilant els pares.

MARTA: I el professor no parava de dir-nos: «Estén por lo suyo».

Simulen que estan pel ball i totes dues somriuen falsament al professor.

ELI: Pero si ya estamos.

MARTA: Jo faig d'home, no? Doncs tu cap a la dreta...

ELI: Ah sí...

MARTA: I quan la mare feia alguna tonteria...

ELI: ...la Marta cridava...

MARTA: Canvi de parella.

ELI: Així jo ballava amb la mare i la controlava.

MARTA: I jo amb el pare, que el posava d'esquena a la mare perquè no la veiés.

ELI: I els amics dels nostres pares, una parella que també ballaven fatal, per cert, flipaven amb nosaltres.

MARTA: Es pensaven que ens hi havíem apuntat per boicotejar la classe.

ELI: Perquè en aquella classe no es feien canvis de parella.

MARTA: Eren les úniques classes de ball del món on no es feia canvi de parella.

ELI: I un dia la cosa va estar a punt d'esclatar.

MARTA: El professor estava explicant els passos de la cúmbia.

ELI: La cúmbia tenia el seu què.

MARTA: El izquierdo delante, el derecho lo cruza y se va él solito.

ELI: Nosaltres anàvem fent però anàvem controlant i, quan el profè va acabar, va dir:

MARTA: Y ahorita con música y con la pareja.

ELI: I va arribar el pitjor.

MARTA: La mare tota decidida va anar fins a un home.

ELI: Més lleig que un pecat i que li doblava l'edat.

MARTA: I li va posar la mà aquí.

ELI: El meu pare se la va mirar.

MARTA: I la dona del vell també.

ELI: Però ella tan tranquil·leta, estava segura que aquell tio era el seu home.

MARTA: L'Eli va reaccionar ràpidament.

ELI: Aaaaaaaaaaaaaah.

MARTA: Tothom hi va anar corrents: la mare, el pare, l'home que la mama es pensava que era el pare, la seva dona...

MARTA: I l'Eli va dir:

ELI: És el cor. No puc respirar.

MARTA: No calia.

ELI: Com que no?

MARTA: Vull dir que amb el turmell hauria estat suficient. No calia passar-se.

ELI: Ho vam frenar, oi?

MARTA: Sí, sí ho vam frenar, però una mica més i el que arreglem per una banda ho espatllem per una altra.

ELI: El pare va estar dos mesos preocupat per mi. Em trucava a totes hores.

MARTA: Era com una cadena. Nosaltres preocupades per la mare, el pare preocupat per l'Eli i tothom preocupat per tothom.

ELI: I aquell va ser un dels últims dies que vam anar a les classes de ball, perquè la mare va empitjorar.

MARTA: De tant en tant, encara em ressona la veu del professor dient: «Estén por lo suyo».

ELI: I nosaltres ja no sabíem què era «lo nuestro».

MARTA: *Lo nuestro* eren ells.

ELI: Eren nostres i només nostres.

MARTA: I de la Lucía.

ELI: La Lucía! Què se n'haurà fet de la Lucía?

MARTA: La teva amiga Lucía.

ELI: En quin merder ens vam ficar.

MARTA: La culpa va ser teva.

ELI: Necessitàvem algú que vingués als migdies a quedar-se amb la mare.

MARTA: Podíem camuflar-ho sota el títol d'una dona de fer feines i que en realitat li fes el dinar a la mama i la vigilés mentre nosaltres no hi érem.

MARTA: Però no podíem pagar una persona.

ELI: I sobretot: com dèiem als nostres pares que a partir d'ara vindria una persona a fer les feines de la casa perquè nosaltres ho volíem així?

MARTA: Nosaltres no podíem prendre una decisió com aquesta.

ELI: Només érem les seves filles.

MARTA: Que vivíem del *cuento*.

ELI: Jo no. Jo no vivia a casa.

MARTA: Encara pitjor. Les filles no intervenen en aquest tipus de coses, els nostres pares haurien pensat que ens havíem tornat boges.

ELI: No era possible.

MARTA: I aleshores l'Eli ho va dir:

ELI: L'hi puc dir a la Lucía.

MARTA: Maleïda frase.

ELI: Maleïda, certament.

Les noies fan un canvi. L'ELI mira cap a la porta de l'habitació.

ELI: Ja és aquí.

MARTA: On?

ELI: Ha anat al lavabo.

MARTA: Dirà que no.

ELI: Dirà que sí, és la típica tia que no té res més a fer que cantar a la coral.

MARTA: Canta en una coral?

ELI: En una coral, no... canta gòspel.

MARTA: El què?

ELI: Gòspel. És allò de les esglésies. Tu fes-te la idea que és rareta.

MARTA (*creuada*): Ja ho has dit, pesada.

ELI: És que no vull que t'espantis.

MARTA: El que m'espanta no és ella, no veig clar com ho farem tot això...

ELI: Però si el problema està resolt, aquesta tia és rara de nassos, però...

La MARTA sent algú que s'apropa.

MARTA: Baixa la veu.

ELI (*dissimulant*): I el Roger m'ha dit que, si vols, demà podem venir a sopar.

MARTA: Ah, que bé...

LUCÍA: Es pot passar?

ELI: Passa, Lucía, passa.

LUCÍA: S'ha acabat el paper.

ELI: Ah. Però has pogut..

LUCÍA: Sí, sí, portava kleenex.

ELI: Ai, perdoneu. (*Presentant-la:*) La Marta...

LUCÍA: Lucía Prieto Corral.

MARTA: Hola...

LUCÍA: Així què? Què hem de fer amb aquesta marona vostra?

ELI: Ja t'he explicat que...

LUCÍA: Voleu que em quedi amb ella als migdies.

ELI: Necessitaríem que li fessis el dinar o, si més no, que estiguessis amb ella mentre cuina. Ho pot fer sola, però pot confondre la sal amb el sucre o, fins i tot, l'arròs amb els espaguetis. Com ho veus?

Pausa.

MARTA: Pots o no?

LUCÍA: Sí, sí, no hi ha problema.

MARTA: Si n'hi havia, de problemes.

ELI (*a la MARTA*): Ho veus? Ja està resolt.

MARTA: Ah sí? I es pot saber com li diem a la mama que cada dia vindrà una amiga teva a fer-li el dinar? A la mama i al papa.

LUCÍA: Podem dir que estic fent un curs de cuina.

ELI: Això! Direm que està fent un curs de cuina.

MARTA: I què hi té a veure que estigui fent un curs de cuina?

LUCÍA: He de venir a practicar.

MARTA: I per què no practiques a casa teva?

LUCÍA: Perquè no tinc vitroceràmica. Tinc gas. I faig primer de cuina amb vitroceràmica.

ELI: Lucía... ets la canya.

MARTA: I per què no practiques a casa els teus pares?

ELI: Perquè també tenen gas.

LUCÍA: No. A casa els meus pares tenen vitroceràmica.

ELI: Però això no cal que els hi diguem.

LUCÍA: Tenen vitroceràmica. Però no hi tinc bon rotllo i com que aquí sou mooolt bona gent... És més creïble.

ELI: Perfecte. Direm això. Colarà. Colarà, segur.

MARTA: Tu tens clar què els hem de dir?

ELI: Que la Lucía està fent primer de cuina amb vitroceràmica i que a casa seva té gas. Que a casa els seus pares sí que tenen vitroceràmica però que no hi té bon rotllo i que, com que aquí som mooolt bona gent, doncs havia pensat que potser podria venir aquí als migdies a practicar.

MARTA: Ho expliques tu.

LUCÍA: És el més lògic. Sóc la seva amiga.

ELI: Nosaltres, Lucía... no et podem pagar.

LUCÍA: M'ofens. No vull que em pagueu. Un favor és un favor i tu i jo som amigues de tota la vida.

MARTA (*al públic*): De tota la vida, però no per a tota la vida. La cosa va acabar fatal.

ELI: Gràcies.

MARTA (*agafant una llista*): Allò del préssec.

ELI (*a la LUCÍA*): Coses importants: la Rosalia és al·lèrgica al préssec.

LUCÍA: No en menja.

MARTA: És el que té ser al·lèrgic.

ELI: Marta...

MARTA: La Coca-cola.

ELI: Ah sí, dinant sempre beu Coca-cola. A la nevera hi ha dues

ampolles: una a la porta de la nevera i l'altra, tombada. La de la mare és la que hi ha tombada. Important.

LUCÍA: Com?

ELI: És que la mare l'ha de beure sense cafeïna.

LUCÍA: Però ho posa a l'ampolla.

ELI: No, no, l'ampolla és de Coca-cola normal. La canviem d'ampolla. És que sense cafeïna no la vol i la posem en una ampolla normal, perquè no ho sàpiga. I n'hi ha una de cada, una amb cafeïna i una sense, perquè el pare nota la diferència. Al principi, els fèiem beure a tots dos sense cafeïna, però el pare, quan en bevia, tirava l'ampolla i deia que estava passada. I va tirar quatre o cinc ampolles. Aleshores el que fem ara és posar la de la mare sempre tombada a la nevera. I, si pot ser plena, millor, així el pare es pensa que aquella no està oberta i beu de la de la porta, que és la que té cafeïna.

LUCÍA: I si la vostra mare va a la nevera sola? N'agafarà de l'oberta, no?

ELI: No. Aquest és el tema. Que la que està tombada ha d'estar plena, però la de la porta ha d'estar gairebé buida, perquè així la mare es pensa que està esbravada i n'agafa de la nova, que és la que està tombada i la que no té cafeïna.

LUCÍA: I el vostre pare beu de l'esbravada?

MARTA: El nostre pare l'única cosa que no suporta és que no tingui cafeïna, però esbravada se la beu.

LUCÍA: Raret, no? El vostre pare...

MARTA: Com tu, volia dir-li.

ELI: Però no l'hi vas dir.

LUCÍA: Potser em fico on no em demanen... però això de la Coca-cola, cada dia...

MARTA: Què?

LUCÍA: Gaire sa no és. Ho dic per allò de la moneda, allò que es queda negra.

ELI: Bé, amb tot el que té, el problema no serà la Coca-cola.

MARTA: Tu dóna-li la Coca-cola i punt.

ELI: Marta...

LUCÍA: Ei, que ho entenc. Jo al migdia li dono Coca-cola de la tombada i, si puc, la reomple perquè el vostre pare quan arribi no noti res.

ELI: Gràcies, Lucía.

MARTA (*imitant-la*): Gràcies, Lucía.

LUCÍA: Una pregunta.

MARTA: Què?

LUCÍA: Si la convenço que begui aigua?

ELI: Doncs... si la convences, millor que millor, no?

MARTA: Mmm...

ELI: Doncs així què? Comences dilluns?

LUCÍA: Un moment. Hi ha una cosa que sí que us vull demanar.

MARTA: Si he de ser sincera, pensava que demanaria diners.

ELI: Però no. Digues...

LUCÍA: M'hauríeu de comprar els ingredients per fer els menjars.

MARTA: Tu diràs.

ELI: No hi ha problema, Lucía, comprarem tot el que calgui.

MARTA: Més o menys això va ser la xerrada del primer dia, però a poc a poc...

LUCÍA: Ceps.

MARTA: Eh?

LUCÍA: Per demà necessito ceps.

MARTA: Què són ceps?

ELI: Marta... bolets.

LUCÍA: Exacte. En necessito per demà.

ELI: Però són les nou de la nit.

LUCÍA: He de fer *risotto* amb ceps.

MARTA: I un dia van ser ceps i l'endemà...

LUCÍA: Xirimoies.

MARTA: Què?

LUCÍA: Coco. Avena. Soja. Peres de sant Joan. Cus-cus integral. Sajolida. Unglats de vedella. Oli de pinyol de raïm. Papaies. Sàlvia. Cua de bou. Cireres.

ELI: Al mes de gener.

LUCÍA: Anques de granota. Marduix. Flor de carabassa. Carquinolis. Moixernons. Llevat de París. Guatlles. Pota de cérvol.

MARTA: I cada vespre ho havíem d'anar a comprar.

ELI: Era una prova més, aconseguir els ingredients per a la Lucía.

MARTA: A la Boqueria.

ELI: Tot un descobriment, la Boqueria!

MARTA: Tenen de tot.

ELI: A preu d'or.

MARTA: Però de tot.

ELI: Fins i tot, formigues. Mortes... Per menjar, eh?

MARTA: Eli, al tema.

ELI: És que això de les formigues era molt fort.

MARTA: Descarat.

ELI: Al principi, només compràvem el que ens havia demanat la Lucía...

MARTA: ...Però que si un dia també agafem això, un dia allò...

ELI: Al final fèiem tota la compra a la Boqueria.
MARTA: La llet i tot.
ELI: Un dia, fins i tot, un bombo de sabó per a la roba.
MARTA: Té tela comprar el sabó de la roba a la Boqueria...
ELI: I no era res diferent... Wipp Express, em sembla.
MARTA: Per aprofitar el viatge.
ELI: Tot plegat ens costava un ull de la cara.
MARTA: Fos com fos.
ELI: Nosaltres complíem i cada dia li portàvem els ingredients a la Lucía.
MARTA: Ni un sol dia vam fallar.
ELI: La Lucía ens estava fent un favor.
MARTA: I aquesta era l'única condició que ella havia posat.
ELI: Però era dur, molt dur.
MARTA: I el que al principi ens feia gràcia...
ELI: ...va acabar convertint-se en una autèntica tortura.
MARTA: Havíem de posar fi a allò, no podíem anar cada vespre fins a la Boqueria.
ELI: Pràcticament no vèiem a la mare, així que un dia...
MARTA: ...després d'uns mesos de visitar cada vespre la Boqueria...
ELI: ...vam provar de parlar amb ella.
MARTA: Lucía...
ELI: Mira...
MARTA: Que ho hem estat pensant...
ELI: ...i nosaltres arribem cada dia cansades de la feina...
MARTA: ...i de la uni...
ELI: ...i quan arribem aquí...
MARTA: ...hem d'estar per la nostra mare.

ELI: I hem estat pensant que potser...

MARTA: Si tu ho veus bé, eh?

ELI: El que volem dir-te és que aquests ingredients que ens demanes són...

MARTA: Complicats.

ELI: Complicats.

Pausa.

LUCÍA: I?

MARTA: I res... que no els venen al supermercat.

LUCÍA: Ja.

ELI: Ni a les botigues del barri.

LUCÍA: Són els ingredients que es fan servir als cursos de cuina.

MARTA: Als cursos de cuina també...

ELI: Al gra, Marta. (*A la LUCÍA:*) No podries fer coses més senzilles?

LUCÍA: He invertit molt de temps fent un recull de receptes. Treball de camp, nenes. He anat a escoles de cuina per informar-me dels temaris, per saber quins plats es fan... Estic lluitant perquè tot sigui creïble, per treballar amb rigor. El dilluns al vespre, quan vaig al gòspel, mentre canto, penso en els plats que li faré a la Rosalia. Em vau demanar un favor i jo intento fer les coses millor del que em demaneu, i a canvi de res, perquè jo amb tot això no hi guanyo res. I vosaltres menyspreu tota la meva feina i em demaneu que cuini macarrons a la bolonyesa?

MARTA: No t'ho agafis així.

LUCÍA: No, no, és igual, demà faré truita de patates amb ceba.

ELI: Però, Lucía, no t' enfadis...

LUCÍA: No passa res. Això és el que volem, doncs ja està. Per mi cap problema, però, si d'aquí a quatre dies, la vostra mare s'estranya dels plats que li faig, no vull sentir ni piu. I us aviso que si sospita... és igual, callo.

MARTA: Si sospita, què?

LUCÍA: Doncs que tots plegats perdrem molt. Que no ho veieu? Això de la cuina ens dóna una situació de privilegi. Jo m'estic aquí cada dia, puc estar per ella sense ser aquí per ella. La puc cuidar sense que ella sàpiga que l'he de cuidar. Tot això ens obre portes. No ho veieu? Vosaltres sou les seves filles...

MARTA: Això ho sabem.

LUCÍA: I jo no.

MARTA: També n'estem al corrent.

LUCÍA: Doncs ja està. Si la vostra mare s'assabenta que això de les classes és mentida, perdrem l'oportunitat d'actuar amb més camp.

MARTA: Però no pots entendre que no podem dedicar tot el nostre temps a recórrer els mercats de Barcelona per...?

LUCÍA: Els de l'associació em van dir...

ELI: Els de l'associació?

MARTA: Has parlat amb els de l'associació?

ELI: Tira enrere que aquest va ser un moment clau.

LUCÍA: Els de l'associació em van dir...

ELI: Torna-ho a posar.

LUCÍA: Els de l'associació em van dir...

ELI: Altra vegada!

LUCÍA: Els de l'associació em van dir... els de l'associació em

van dir... els de l'associació... els de l'associació... l'associació... l'associació...

ELI: Els de l'associació?

MARTA: Has parlat amb els de l'associació?

LUCÍA: M'havia d'informar.

MARTA: De què t'havies d'informar?

LUCÍA: No podia posar-me davant d'una persona malalta sense saber exactament en què consistia la malaltia.

MARTA: Però nosaltres ja t'ho vam explicar.

LUCÍA: Vosaltres em va fer una explicació *google* i jo necessitava una explicació més científica. La malaltia de la vostra mare no és cap tonteria.

ELI: Això ja ho sabem.

LUCÍA: Aquesta gent han d'estar atesos per gent especialitzada.

MARTA: Només et vam demanar que li fessis el dinar.

LUCÍA: I estar-me tres hores amb ella cada dia.

MARTA: Tres horetes de no res...

LUCÍA: És una vuitena part del dia. I un quart de les hores que està desperta.

ELI: A veure, Lucía, què et van dir els de l'associació?

LUCÍA: El Pedro em va parlar molt bé de vosaltres.

MARTA: Quin Pedro?

LUCÍA: El Pedro Cabanes.

ELI: El doctor Cabanes?

MARTA: Es diu Pedro?

LUCÍA: Pedro, sí. Pedro Cabanes Montforte. La primera vegada que hi vaig parlar em va dir que...

MARTA: Has dit la primera vegada? Quantes vegades hi has anat?

LUCÍA: A l'associació? A l'associació, poques... El Pedro i jo sempre ens trobem al Poble Sec, en un cafè. Com que tots dos som del Poble Sec, és absurd quedar allà a l'associació.

MARTA: Ens estàs dient que tu i el doctor Cabanes esteu tot el dia parlant de la nostra mare?

ELI: A veure, Lucía, si tu i el doctor Cabanes havíeu de parlar de la nostra mare, ens ho havies d'haver dit.

LUCÍA: Nosaltres no parlem de la vostra mare.

ELI: Ah val, doncs així de què parleu? Si ens ho pots dir...

MARTA: Què passa? Que te'l folles?

LUCÍA: Al Pedro? No, és clar que no, si està casat, amb la Clara, i ella està embarassada i em sembla, crec... que em faran padrina.

MARTA: Felicitats.

ELI: A veure, Lucía, si no parleu de la nostra mare, es pot saber de què parleu?

LUCÍA: De la Rosalia.

MARTA: La Rosalia és la nostra mare.

LUCÍA: Ja ho sé, però no parlem d'ella com a mare vostra si no com a pacient seva... i meva.

MARTA: Quins collons...

ELI: I què dieu?

LUCÍA: Parlem dels avenços que fa, dels retrocessos, perquè, desenganyem-nos, és una malaltia on, per desgràcia, els retrocessos pesen més. L'altre dia, el Pedro em va dir que sobretot havíem d'intentar que la Rosalia...

ELI: La nostra mare.

LUCÍA: ...jugués a jocs de taula. Va molt bé. El parxís, per exemple. Per comptar i com a cosa mecànica. És que allò dels refranys està bé, però se'ns queda petit i ella ja n'està avorrida.

MARTA: Els refranys se'ls sap gràcies a nosaltres, a veure si ara resultarà...

LUCÍA: Els castellans, sí. Però els catalans els hi he ensenyat jo. Se'ls sap tots, bé, les segones parts. Jo li dic «Al maig...» i ella diu «...cada dia un raig». Cada dia fem mitja horeta de refranys. A ella li encanta. Hem muntat un concurs, li he dit que l'estic preparant per a un concurs de la tele i que, quan se'ls sàpiga tots, hi trucarem.

MARTA: Això és el que deia l'altre dia.

LUCÍA: Ho va dir? És que està entusiasmada. Si en fessin, la portaria. Per cert, ara que estem així xerrant, hi ha una cosa que sí que us volia comentar: la roba. Vestir-se. No aconsegueixo que ho faci tota sola. El Pedro m'ha dit que provi una nova cosa: amb nines retallables. Primer vestim la nina i després ho fem amb el seu cos.

ELI: Però tu vesteixes la mare?

MARTA: A la mare la deixo jo vestida cada matí.

LUCÍA: Tu ho has dit. La deixes tu vestida. Això no està bé. Ho ha de fer ella. «Màxim d'autonomia». El Pedro diu que, com més autònoma sigui, el temps que puguem, és clar, més tranquil·les estarem nosaltres i més feliç serà ella.

ELI: Nosaltres.

MARTA: De sobte el «nosaltres» es feia més gran.

ELI: Ja no érem només la Marta i jo.

MARTA: En el «nosaltres» també existia la Lucía.

LUCÍA: El Pedro també diu que ha de menjar curri.

MARTA: Qui?

LUCÍA: Qui ha de ser? La Rusi. Es veu que va bé. Ho han descobert fa poc en un estudi fet amb ratolins. El Pedro m'ho

va dir... i m'ho va ensenyar. Vam anar a un laboratori i em va fer una demostració. Va posar en un tubet una mica de curri i el curri es menjava les... les... bé, unes cosetes dolentes que són les que es mengen les neurones. El curri era com un exèrcit d'animalons que es menjaven aquestes partícules dolentes que fan la malaltia. I vaig pensar: aquest tubet és el cap de la Rusi! I ara cada dia li faig curri perquè lluiti dins del seu cap contra els animalons. Cada cullerada que menja, penso: ataqueu! No tingueu pietat i mengeu-vos tots els animalons dolents que trobeu... És una llàstima saber que no millorarà mai.

La MARTA i l'ELI es queden sense paraules.

MARTA: Ja.

L'ELI es posa a plorar.

ELI: Merda, merda, merda...

MARTA: Eli...

ELI: Tot és una merda.

MARTA: No passa res.

ELI: Sí que passa, sí. Què estem fent, Marta? Què estem fent?

MARTA: El que podem.

ELI: No estem fent res. Ho sabíem nosaltres, això del curri?
Ho sabíem?

MARTA: I per què ho havíem de saber?

ELI: Hem passat de tot...

LUCÍA: Ei, ei, ei... no, no i no. Vosaltres no heu passat. Vosaltres feu el que podeu.

ELI: No, Lucía, no fem el que podem. És la nostra mare i a tu, que ni et va ni et ve, en tres hores de merda fas molt més que nosaltres la resta del dia. Només ens preocupen tonteries...

MARTA: Això no és veritat.

ELI: Quantes vegades hem anat a l'associació?

MARTA: Ho fem el millor que sabem.

ELI: Digues quantes vegades hi hem anat! (*Pausa.*) Una i només una. Li diem quatre refranys barats i no fem res... res de res.

MARTA: L'estimem.

ELI: Quina gran cosa...

MARTA: Ningú ens ha ensenyat com s'ha de fer.

ELI: A ella tampoc i mira...

LUCÍA: El Pedro diu que és normal que no feu res.

MARTA: Vols callar.

LUCÍA: T'ho dic de debò, ell diu que el que passa és que esteu bloquejades, que, quan reps una notícia així, et bloqueges.

MARTA: Calles tu o et callo jo a hòsties.

ELI: No li parlis així, hauríem de fer-li un monument.

MARTA: Per què? Perquè li dóna curri a la mama?

ELI: Si no fos per ella, potser a hores d'ara ni parlaria.

MARTA: Però què dius?

ELI: El que sents. (*A la LUCÍA:*) Lucía... gràcies. És tot el que se m'acut dir-te.

LUCÍA: No m'has de donar les gràcies, ho faig per vosaltres.

MARTA: Mentida. Si ho fessis per nosaltres, ens ho hauries dit.

LUCÍA: He intentat parlar amb vosaltres diverses vegades, però sempre em dieu que ja parlarem.

MARTA: Per nosaltres no fas res. Ho fas per tu. Perquè estàs més sola que la una i així et sents útil.

LUCÍA: Me'n vaig.

MARTA: A on? Avui no tens gòspel.

ELI: Prou. (*A la MARTA:*) Tu ets imbècil o ho fas veure?

LUCÍA: Ja ho parlareu quan jo no hi sigui. Me'n vull anar a casa.

ELI: Que no te'n vagis, he dit. Demana-li perdó. (*Pausa.*) Demana-li perdó, t'he dit.

MARTA: Perdona, Lucía. Ara que marxí.

LUCÍA: Bé. Adéu.

ELI: Lucía...

La LUCÍA s'atura.

ELI: Hi ha alguna cosa que puguem fer per ajudar-te?

LUCÍA: Compréu curri.

La LUCÍA marxa.

MARTA: I un dia li vam preguntar a la mare per la Lucía.

ELI: Jo vaig pensar que potser no sabia ni el nom.

MARTA: Per aquella època, la mare oblidava sovint els nostres noms.

ELI: Però no va dubtar ni un moment.

MARTA: Com ha anat avui amb la Lucía?

ELI: I la mare va fer un somriure d'orella i orella i va dir:

MARTA: La *meva* Lucía.

ELI: Després va sospirar i va afegir:

MARTA: La *meva, meva* Lucía.

ELI: La seva cara ho deia tot. Estimava la Lucía profundament.

MARTA: Ho veus?

ELI (*autoconvencent-se*): És normal, l'aprecia perquè està més hores amb ella. Però és normal.

MARTA: Havíem d'aconseguir que passés més hores amb nosaltres. Érem nosaltres les que havíem de dir: ataqueu animals, ataqueu, no tingueu pietat...

ELI: I ho vam decidir.

MARTA: Vaig deixar la uni.

ELI: I jo vaig deixar la feina. I em vaig instal·lar aquí.

MARTA: I el Roger. Vas deixar el Roger.

ELI: No tenia temps per a tantes coses.

MARTA: Ara, que ja no hem de fer res, li podries trucar.

ELI: Fa tres mesos que surt amb una noia.

MARTA: Li has trucat? No m'havies dit res.

ELI: Això no té cap interès, va... Estem explicant la història de la mare. Vam deixar-ho tot, potser era massa tard, però era evident que tot allò que feia la Lucía ho havíem de fer nosaltres. I vam parlar amb la Lucía.

LUCÍA: Però m'esteu dient que no torni mai més?

MARTA: No és això...

ELI: Pots venir quan vulguis...

LUCÍA: Però això no m'ho podeu fer... jo estimo la Rusi.

ELI: Però la pots venir a veure de tant en tant...

LUCÍA: Cada quan?

MARTA: No ho sé, un cop per setmana...

LUCÍA: Eh?

ELI: O dos, un entre setmana i un altre el cap de setmana.

LUCÍA: Però jo necessito veure-la cada dia... forma part de la meva vida.

MARTA: Doncs a partir d'ara la teva vida haurà de ser una altra cosa.

ELI: Però aprofita per fer coses! Surt, vés amb amigues, llegeix...

Tu ets una gran persona, Lucía, busca't coses a fer...

LUCÍA: No.

MARTA: Doncs no et busquis res, queda't sola a casa i fes el que et sembli.

LUCÍA: Molt bé. Molt bé.

ELI: Ho entens?

LUCÍA: Sí, i tant.

MARTA: Doncs som-hi, cap a casa i nosaltres anem a fer-li l'arròs amb curri a la mare.

ELI: Mentre tu fas l'arròs, jo li faré allò de les nines retallables...

Les dues noies fan per marxar.

LUCÍA: Si no em deixeu veure-la, li diré al vostre pare la veritat.

MARTA: Eh?

LUCÍA: Que, si em feu fora, parlaré amb el vostre pare i li diré que la vostra mare està malalta.

MARTA: Però què dius?

LUCÍA: I tota la vostra feina no haurà servit de res.

ELI: Això no ens ho pots fer.

LUCÍA: Si vosaltres no m'enteneu, jo no tinc cap necessitat d'entendre-us a vosaltres.

ELI: Al pare no li pots dir res, Lucía, sisplau...

LUCÍA: Doncs aleshores continuarem com fins ara.

MARTA: Filla de puta, amargada, si follessis una mica...

ELI: Marta...

LUCÍA: Un comentari més d'aquests i truco al vostre pare ara mateix.

ELI: Espera, Lucía, parlem-ne. Què és el que vols?

LUCÍA: Veure-la cada dia.

MARTA: Xantatgista de merda...

ELI: Què fem?

MARTA: Què vols que fem?

ELI: Vine cada dia. Si vols venir cada dia, vine cada dia.

MARTA: I venia. Cada dia. La filla de puta.

Lucía: Eh...

MARTA: Què? Ara ja no em pots fer res.

Eli: I, quan venia, la mare només parlava amb ella.

MARTA: Com si nosaltres no hi fóssim.

ELI: Si intentàvem col·laborar i fer les mateixes coses que ella, ella ens apartava.

LUCÍA: Això no és veritat. El que passa és que la Rusi i jo teníem *feeling*. I això no ho podíeu suportar. Quan l'Eli li donava el menjar...

ELI: Això no cal que ho expliquis.

LUCÍA: Sí, i tant. Quan l'Eli li donava el menjar, la Rusi deia: «Tu no, ella». I ella era jo.

ELI: Un dia t'ho va dir a tu: «Tu no, ella». I ella era jo.

LUCÍA: Un dia de quants? De tot un any?

MARTA: Només va ser un dia, però et va fer una ràbia.

LUCÍA: La mateixa que us feia a vosaltres que la vostra mare no es volgués aixecar del llit fins que jo arribava.

MARTA: M'encantaria dir que no era veritat.

ELI: Però ho era.

LUCÍA: Això del llit era una metàfora: aixecar-se del llit és viure, i no volia viure si jo no hi era.

MARTA: Calla!

La LUCÍA riu.

MARTA: Ens la volies prendre.

LUCÍA: És que era meva.

MARTA: I aquest era el problema. Volíem que fos nostra.

ELI: I la vam fer fora.

MARTA: Sense pietat.

ELI: No tornis mai més.

LUCÍA: I vaig plorar dies i dies...

MARTA: No et facis la víctima davant d'ells.

LUCÍA: És veritat que vaig plorar. Perquè jo l'estimava. I no em
vau avisar ni per l'enterrament.

ELI: No hi vam pensar.

LUCÍA: Ja...

ELI: De veritat, no hi vam pensar. Encara que no t'ho creguis,
després que tu marxassis, van passar moltes coses, que van
fer que t'oblidéssim.

MARTA (*somrient*): I la mare també et va oblidar...

LUCÍA: Perquè estava malalta; si no, no m'hauria oblidat.

MARTA: T'hauria oblidat igualment. Nosaltres et vam oblidar.
Teníem noves ocupacions, la mare va deixar de parlar, va
aparèixer la cadira de rodes a la nostra vida, mil coses que
van fer que t'oblidéssim.

LUCÍA: Però jo em vaig comportar i no li vaig dir res al vostre
pare.

MARTA: L'hi hauries pogut dir. El pare ho sabia tot des del
primer dia.

ELI: No és veritat.

MARTA: I, a més, li anava molt bé, perquè així, no havia de do-

nar explicacions, ni anar a cap metge, ni havia de plorar... Fins i tot gosaria dir que va ser l'excusa perfecta per poder tenir la seva amant.

ELI: Marta, per favor, això no.

MARTA: Això sí, si el papa hagués sabut oficialment que la mama estava malalta, no hauria pogut embolicar-se amb la dona aquesta.

ELI: Això és un prejudici. Ho hauria pogut fer.

MARTA: Hauria estat lleig. Encara vam haver de sentir un dia...

ELI: No!

MARTA: Sí. Expliquem-ho tot. El pare ens va dir que, si ell tenia una amant, la culpa era nostra. Després de tot el que havíem fet. El mateix dia que la vam enterrar ens va dir això. Deia que, com que no li havíem explicat res de la mare, ell no va poder entendre els seus canvis d'actitud i aquella manera de comportar-se tan fora de l'habitual i a poc a poc la va deixar d'estimar. Això va dir.

ELI: Però ho va dir perquè estava nerviós i fora de si.

MARTA: Però ho va dir i jo no ho oblidaré mai.

ELI: Deu minuts després d'aquestes paraules, es va posar a plorar.

MARTA: Això també és veritat.

ELI: I va reconèixer que ho havia sabut des del primer moment.

MARTA: Així em dónes la raó. El pare ho sabia, però per ell era més còmode no saber-ho.

ELI: Tenia por.

MARTA: Nosaltres no. Jo no. Jo volia anar al Tibidabo.

ELI: El papa ens agraeix tot el que vam fer per la mama i per ell. I nosaltres ens ho vam passar molt bé fent-ho. Sí o no?

MARTA: Sí. Va estar molt bé. Molt bé.

La MARTA i l'ELI creuen un somriure còmplice

LUCÍA: Però ara esteu com jo. Ja no la teniu.

ELI: No, ara ja no la tenim.

MARTA: I això sí que és un drama.

ELI: Un drama de veritat. Però no hi entrarem.

LUCÍA: El mateix que vaig passar jo.

MARTA: Ens aixequem al matí i no hi ha res a fer.

ELI: No cal curri.

MARTA: No hem d'anar a la Boqueria.

ELI: No hem de fer el paperot davant del pare.

MARTA: No hem d'anar a l'hospital.

ELI: No hem de fer res.

LUCÍA: Ara sabeu què és no tenir res.

MARTA: Ni la uni...

ELI: Ni la feina...

LUCÍA: Ni els amics...

ELI: Ni el Roger...

MARTA: Ni el pare.

LUCÍA: Ni la Rusi...

MARTA: La mare.

ELI: La nostra, nostra, mare.

Fosc.

Volem anar al Tibidabo es va estrenar al Versus Teatre el novembre del 2008 amb el repartiment següent:

ELI: Roser Blanch

MARTA: Clara Cols

LUCÍA: Alicia Puertas

Text i direcció: Cristina Clemente

Vestuari: Cristina Clemente

Espai escènic i sonor: Jordi Casanovas

Il·luminació: Philipp Aster

Producció: Companyia Flyhard

Aquest llibre ha estat compaginat
amb la tipografia Bembo en cos 11,4
i s'ha imprès amb un paper òfset
cru de 88 grams.

